

Curierul Adventist

6 Tăiată din aceeași stofă

11 **Sant adventiștii singurii creștini adevărați?**

13 **Biserica – un loc pentru oameni îndurerați**

21 **Pastoral – om al lui Dumnezeu**

26 **„O, scumpă Școală de Sabat...”**

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Ion Buciuman,
Emilian Niculescu, Teofil Petre,
Iosif Suci

Colaboratori speciali: Viorel Dima,
Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran, Ernest Szász
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVIII nr. 2**

Către frații mei și surorile mele de credință și către familia bisericii din România*

Sunt încântat pentru că am ocazia să vă mulțumesc pentru multele gesturi de amabilitate față de mine și față de soția mea, în timpul vizitei noastre în țara dv., acum două luni. A fost o mare bucurie să fim în țara dv. și să recunoaștem progresul minunat al bisericii, atât din punct de vedere material, cât și spiritual, sub harul lui Dumnezeu. Am fost impresionat mai ales de dovezile practice ale creșterii, demonstrate, de exemplu, de noul Institut Teologic, înființat pentru formarea viitorilor noștri pastori, cu amplele sale facilități care vor ajuta mult la dezvoltarea viitoare a lucrării și mărturiei bisericii în România.

De asemenea, am fost binecuvântat de ardoarea spirituale și de angajamentul pe care le-am simțit în poporul nostru. Căldura oferită soției mele, Kari, și mie ne-a atins inima. Sunt convins că puterea bisericii din România se datorează puterii credinței pe care o manifestă membrii noștri. Faptul că România este țara cu numărul cel mai mare de adventiști din Europa întreagă constituie o dovadă clară de creștere și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru curajul vostru consecvent pentru credința noastră comună.

Doresc să vă încurajez în timp ce înfrunțați provocările viitorului, recunoscând că au loc multe schimbări și că nu orice evoluție este spre binele tuturor. La fel ca adventiștii din multe alte țări, va trebui să alegeți cea mai bună modalitate de a vă raporta la societatea civilă și de a vă implica în societate. Mă rog ca, în toate lucrurile, să continuați să „păstrați credința care v-a fost încredințată” și să vă predați lui Dumnezeu, „care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24).

*Până va veni El,
Al dv. frate,
Jan Paulsen*

*Fratele Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a transmis acest mesaj, în urma vizitei sale și a soției sale în România, în noiembrie 2000, cu ocazia inaugurării campusului universitar și a dedicării capelei Institutului Teologic Adventist de la Cernica.

Să ne hrănim din Cuvântul vieții

Aron Moldovan

La scurt timp după botezul Său, când Tatăl L-a asigurat: „Tu ești Fiul Meu prea iubit” (Marcu 1,11), Isus Hristos S-a retras în pustie să mediteze la misiunea și lucrarea Sa. Diavolul a profitat de epuizarea Sa fizică, pentru a-L determina să se îndoiască de calitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu și să renunțe la dependența Sa de Tatăl. Dar Mântuitorul a respins ispita îndoielii, sugerată de amăgitor și Evei în Eden. El a rostit din nou memorabilele cuvinte: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4,4; Deut. 8,3). Satana n-a reușit să-L zdruncine încrederea lui Isus în cuvintele ieșite din gura Tatălui Său, „Tu ești Fiul Meu”, nici în cuvintele Sfintelor Scripturi, care susțin că viața spirituală nu se poate menține fără să fie nutrită cu Pâinea vieții.

Cuvântul lui Dumnezeu nu poate constitui o hrană spirituală decât dacă este crezut și urmat. Există suficiente temeiuri pentru credință. Ispita îndoielii – primul pas al lui Satana în încercarea sa de a ne corupe – trebuie respinsă. Acceptarea ei este începutul drumului spre dezastru spiritual. Omul nu poate păcătui în mod deliberat înainte ca îndoiala cu privire la ceea ce Dumnezeu a descoperit să se fi cuibărit în sufletul său. Satana știe bine aceasta, de aceea își începe lucrarea de distrugere prin a trezi îndoială. Așadar, prima condiție pentru a face din Cuvântul lui Dumnezeu „pâinea noastră cea de toate zilele” este să credem că el ne spune adevărul și să ne încredem în integritatea lui.

După cum plantele conțin tot ce este necesar pentru hrana trupului, asigurându-i creșterea, buna funcționare și apărarea împotriva agenților patogeni, la fel în Biblie găsim tot ce ne trebuie pentru a ne forma un caracter creștin echilibrat, pentru a face față „săgeților arzătoare ale celui rău” (Efes. 6,16) și dificultăților de creștere.

Cuvântul scris și Cuvântul întrupat trebuie luate împreună. Ambele entități sunt vii și lucrătoare (Evr.4,12) și ambele dau lumii viață (Ioan 6,33). A trăi în armonie cu adevărul Sfintelor Scripturi înseamnă, la modul figurat, a mânca trupul și a bea sângele Domnului Isus Hristos (Ioan 6,54,55). Puterea Cuvântului scris vine de la Cuvântul întrupat, care „zice și se face” (Ps. 33,9).

Încrederea în Cuvântul inspirat emană de la Cel care i-a inspirat pe profeți (1 Pet. 1,11). Noi iubim Cuvântul scris fiindcă Îl iubim pe Cel care l-a rostit și l-a descoperit în propria Sa viață. În cuvintele Bibliei nu este o putere magică, ci puterea lui Isus, „care lucrează și în voi care credeți” (1 Tes. 2,13). Creștinul crede, iubește și ascultă Cuvântul, pentru că el crede în, iubește pe și ascultă de Cel care l-a revelat.

După cum o hrană sănătoasă și echilibrată satisface toate nevoile organismului, la fel și Cuvântul lui Dumnezeu este o hrană completă pentru toate nevoile spirituale ale ființei umane, „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3,17). Învățăturile Bibliei nutresc „credința, nădejdea și dragostea” (1 Cor. 13,13); ele cultivă răbdarea și oferă mângâiere (Rom. 15,4); încrederea în ele aduce bucurie și pace (Rom. 15, 13).

În Cuvânt găsim mustrări, avertizări, făgăduințe, asigurări ale dragostei divine și invitații duioase din partea unui Părinte „plin de îndurare și milostiv” (Ex. 34,6).

Nu se poate citi o scrisoare venită din partea unei persoane care te iubește și pe care o iubești, fără emoție, fără atenție și cu indiferență. Dragostea se manifestă și prin afectivitate. Cine Îl iubește pe Dumnezeu și are încredere în dragostea Lui nu poate citi Biblia fără să vibreze la declarațiile de dragoste pe care Dumnezeu le face acolo, fără să se bucure de relația plăcută pe care o are cu El și fără să se înspăimânte la gândul că această relație s-ar putea rupe.

Profetul Ieremia dezvăluie bucuria resimțită la primirea cuvintelor lui Dumnezeu: „Când am primit cuvintele Tale le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele” (Ier. 15,16). Poetul și cântărețul Asaf ne încântă cu declarația: „Eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine?... Cât pentru mine fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu...” (Ps. 73,23-25,28).

Avem atâtea nevoie de experiența hrănirii din Cuvântul vieții, la nivelul minții, al inimii, al voinței și al vieții practice!

**Cuvântul lui Dumnezeu
este o hrană completă
pentru toate nevoile
spirituale ale ființei
umane.**

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 În aşteptarea
Stăpânului întârziat
- 6 Taiată din aceeaşi
stofă
- 11 Sunt adventiştii singu-
rii creştini adevăraţi?
- 13 Biserica – un loc pen-
tru oameni îndureraţi
- 15 Putem să învăţăm de
la alte biserici?
- 18 Putem să descope-
rim doul central
- 21 Pastorul – om al lui
Dumnezeu
- 23 Pagina de sănătate
- 25 Colţul copiilor
- 26 „O, scumpă Şcoală
de Sabat...”
- 28 Liderii de tineret –
înlocuitorii părinţi-
lor sau asistenţii lor?
- 30 Dragostea... ca
medicament
- 31 Ştiri

Muzica în biserică – încotro?

Apreciez conţinutul şi ţinuta arti-
colelor revistei *Curierul Adventist*.
Ele ne țin la curent cu evenimentele
din interiorul şi exteriorul bisericii,
înlesnindu-ne o pregătire sistematică
în vederea întâmpinării ultimelor
evenimente care ne aşteaptă.

Singura mea nedumerire este lega-
tă de neglijarea abordării subiectelor
dintr-un domeniu atât de prezent în
cadrul serviciilor divine, cum este
muzica. „Muzica poate fi o mare pu-
tere spre bine, totuşi noi nu valorifi-
căm pe deplin această ramură a în-
chinării” (*Mărturii pentru biserică*,
vol. 4, pag. 71).

Ar fi necesar să apară articole de-
spre muzică, în special despre cea
religioasă. Despre muzică... se cântă
foarte mult, se şi vorbeşte pe alo-
curi, dar încă nu ne apare cu clarita-
te o viziune a Bisericii Adventiste de
Ziua a Şaptea din România. Desigur,
nu directorul sau redactorii acestei
reviste sunt răspunzători pentru acest
minus al bisericii. Ar putea da însă
mai mult decât o mână de ajutor în
această chestiune. Nu sugerez alini-
erea muzicii religioase la un tipar
rigid. Avem mai degrabă nevoie de
acele principii călăuzitoare, care ne
pot oferi libertatea de a alege, inter-
preta sau compune muzică religioasă
în parametrii unui stil potrivit şi ai
bunului-gust muzical. Tineri foarte
înzestraţi şi bucuşi să cânte ar pu-
tea deveni muzicieni valoroşi ai bi-
sericii, dacă ar fi bine direcţionaţi în
ceea ce priveşte alegerea repertoriu-
lui şi a stilului de a cânta. Se spune
adesea: „Ei nici nu vor să-şi bată
capul cu aşa ceva. Cântă ghidaţi de
propria lor viziune asupra muzicii
adventiste şi după bunul lor plac, aşa
că... situaţia este scăpată deja de sub
control”. Situaţia nu este nouă – este o
reeditare a stării de lucruri de tim-

pul sorei White, care constata: „Se
cântă, în general, din impuls sau ca
să se facă faţă unor situaţii speciale,
iar alteori cei care cântă sunt lăsaţi
să bâjbâie şi muzica îşi pierde efectul
său specific asupra minţii celor pre-
zenţi” (*ibid.*). Dar oare s-a oferit cu
adevărat şansa unei formări serioase
în această ramură a lucrării lui Dum-
nezeu tuturor celor ce şi-au dorit-o?

Se constată existenţa unor ten-
denţe de a cădea în două extreme: fie
apărarea vechilor valori muzicale şi
lipsa deschiderii către nou – dată de
frica invaziei nonvalorilor muzicale
–, fie, pe de altă parte, spargerea cu
orice preţ a vechii „găoace” în care
riscă să întepească muzica noastră.
Ambele tendinţe au, aşadar, motiva-
ţia lor. Mai sunt de menţionat aici
reacţiile pro şi contra imperialismu-
lui muzical al marii puteri.

O altă mare problemă este dată de
faptul că oamenilor ajunge să le pla-
că ceea ce au ascultat în copilărie sau
în tinereţe. Marea lor majoritate au
ascultat o muzică dacă nu îndoienică
(din punct de vedere al sursei ei de
inspiraţie), cel puţin facilă. Din acest
motiv, unii muzicieni creştini înţeleg
să coboare cu o prea mare generozi-
tate nivelul mesajului muzical, pen-
tru a fi înţeleşi de către aceştia. Cu
timpul, ajung să se regăsească pe ei
înşişi în această muzică. Sunt muzi-
cieni care merg chiar mai departe:
pentru a vorbi şi mai pe limba majo-
rităţii, promovează o muzică doar în
parte religioasă, datorită împrumutu-
rilor substanţiale de elemente prove-
nite din alte muzici, concepute de
compozitori care au prea puţin pe
suflet închinarea la Dumnezeu. Aşa
se face că urechile noastre sunt une-
ori – vai! – „sucite” şi „răsucite” fă-
ră milă de armonii şi ritmuri uşoare
(adică preluate din muzica uşoară),

Continuare la pagina 27

În așteptarea Stăpânului întârziat

Adrian Bocăneanu

Capitolul 24 din Matei este fundamental pentru înțelegerea noastră privitoare la evenimentele finale. Împreună cu profețiile din Daniel și din Apocalipsa, cuvintele rostite de Mântuitorul pe colina templului constituie ghidul nostru pentru interpretarea evenimentelor din lumea contemporană și pentru orientarea noastră în fața viitorului tainic. Este însă semnificativ faptul că această secțiune nu se încheie cu o schemă apocaliptică în care să găsim răspuns la întrebările noastre curioase privind viitorul. Cele două scurte parabole de la încheierea capitolului ne conduc la concluzii de ordin spiritual și etic. De altfel, cele trei parabole din capitolul 25 continuă pe același plan. Versetele 45 la 51 ne prezintă, prin contrast, doi administratori: primul este numit „credincios și înțelept” (vers. 45), iar al doilea este „un rob rău” (vers. 48).

Sarcini asemănătoare

Ambii robi din parabolă au răspunderea peste „ceata slugilor”; sarcina lor este destul de simplă: „să le dea hrana la vremea hotărâtă”. Unul dintre cei doi robi este „credincios”, așa că respectă „vremea hotărâtă”. Pentru că este și „înțelept”, le dă o hrană de bună calitate. Despre cel de-al doilea nu se spune nimic despre felul în care se achită de această îndatorire. În schimb, se spune că el „începe... să mănânce”. Este adevărat, el „începe... și să bea”. Mai mult decât atât, o face „cu bețivii”.

Asigurarea hranei potrivite la vremea hotărâtă este o sarcină simplă, dar foarte importantă. Oamenii stăpânului trebuie să fie corect hrăniți, ca să-și păstreze sănătatea și să muncească cu energie. Mai mult decât atât, experiența ne spune că oamenii hrăniți corect se poartă mai bine și este mai ușor să fie conduși. Biblia are un mare număr de istorisiri foarte plăcute legate de masă. Dar nu întotdeauna masa era locul evenimentelor pozitive. Ana trăia cea mai mare jale a ei tocmai la masa de sărbătoare, iar la o masă foarte importantă, la care de fapt el trebuia să fie figura centrală, David a fost pur și simplu trecut cu vederea.

Desigur, pe noi ne interesează acum mai mult planul spiritual. „Hrana” este pâinea Evangheliei. Fiecare ființă omenească are dreptul la ea și Dumnezeu a hotărât timpul când să-i fie dată. În timpul sfârșitului, fiecare om trebuie să primească această hrană și să fie mântuit. „Dacă nu îi slujim pe semenii noștri decât cu roadele pământului și cu un adăpost, le facem un rău tragic, pentru că, în natura omului, cerul are un loc mai central decât pământul” (*The Interpreter's Bible*).

Robul „înțelept” are în vedere și nevoile diferite. Hrana care adulților le dă sănătate și energie poate să-l

omoare pe un prunc. Hrana de prunci dată adolescenților le produce un rău ireparabil. Nimeni nu trebuie să rămână nehrănit, ci să primească alimentația pe care o poate digera și de care are nevoie. Este nevoie de un plan atent, care să asigure o creștere sănătoasă.

Poate că aceia pe care îi hrănim mai primesc hrană și de la alte mese. De fapt, ei mănâncă și singuri, și este nevoie să ținem seamă și de acest factor. Și, în sfârșit, alimentația are scopul nu doar să înlocuiască ceea ce s-a consumat, ci și să pregătească organismul pentru solicitările viitoare, chiar pentru crize majore.

Așa cum am spus, aici ne interesează mai mult planul spiritual. Avem în familii și în biserici persoane la nivel diferit de creștere. În fiecare Sabat, trebuie să ne asigurăm că este hrană pentru fiecare, de la copii la cei în vârstă, de la cei veniți pentru prima dată la cei pentru care, poate, această venire la biserică este și ultima. Aceste nevoi complexe nu pot fi împlinite fără un plan alcătuit cu multă grijă și urmărit cu perseverență. Trebuie să ne sfătuim și cu ceilalți care hrănesc turma și să ținem seamă și de ceea ce ascultătorii noștri citesc ei înșiși. Trebuie să avem în vedere totalitatea hranei și să asigurăm echilibrul și consecvență. Responsabilitatea noastră privește și spre viitor. Predicarea nu trebuie să privească numai spre trecut, pe care să-l disecăm și să-l comentăm, ci mai ales spre solicitările și crizele viitoare, în care biserică trebuie să intre viguroasă și rezistentă.

Împrejurări asemănătoare

În cel de-al doilea caz, se spune că „robul rău... zice în inima lui: 'Stăpânul meu zăbovește să vină'”. Probabil că lucrul acesta era adevărat. Poate că nu era prima dată când stăpânul întârzia. Deși nu se spune, și primul rob, cel „credincios și înțelept”, se confrunta cu aceeași situație. Nici unul dintre robi nu are explicații pentru întârzierea stăpânului.

Desigur, nu este ușor să faci față unei asemenea situații. Îmi amintesc de o după-amiază când îmi făceam temele. La fel ca mulți copii în primele clase, simțeam nevoia de ajutorul mamei. Mama era în vizită la bolnavi și a întârziat până pe înserate. Am fost cuprins de disperare, am început să plâng, și lacrimile au ruinat și ceea ce scrisesem deja pe caiet.

Reacții diferite

Primul rob face față cu bine stării confuze. El continuă să dea hrana „la vremea hotărâtă”. Chiar dacă nu poate explica ce se întâmplă, el știe foarte bine că nu se poate

Continuare la pagina 31

Tăiată din aceeași stofă

*Poziția lui Ellen White cu privire la rămășiță
și la viitorul Bisericii Adventiste*

Roger Coon

Unul dintre principiile fundamentale de credință care identifică Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este acela că ea întruchipează împlinirea făgăduinței despre un popor al „rămășiței” lui Dumnezeu descris în Biblie.

Încă din primele lor zile, adventiștii de ziua a șaptea au susținut că ei constituie împlinirea colectivă a profeției din Vechiul Testament, din Ioel 2,28-32, care stabilește o legătură între o revărsare a darului profeției, la sfârșitul timpului, și o „rămășiță [un popor al rămășiței] pe care Domnul o [il] va chema”.

Correspondentul din Noul Testament al acestei profeții privitoare la o „rămășiță” se găsește în Apocalipsa 12,17, unde poporul special al lui Dumnezeu din „timpul sfârșitului” este identificat prin două caracteristici principale:

(1) păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu – inclusiv a poruncii a patra, care cheamă la serbarea Sabatului zilei a șaptea, și

(2) restabilirea darului profetic.

Adventiștii au fost mângâiați de făgăduința Domnului Hristos că „porțile Locuinței morților” nu „vor birui” această biserică (Mat. 16,18).

Și totuși, de mai mult de 100 de ani, în cadrul adventismului a continuat să fie dezbătută, sub o formă sau alta, întrebarea dacă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va rămâne sau nu în harul lui Dumnezeu până la a doua venire a Domnului Hristos. Va fi posibil ca, într-o zi, creștinii loiali din această biserică să fie necesar să iasă din ea, ca să intre într-o altă grupare, mai curată, mai sfântă?

În timpul vieții sale, Ellen White s-a opus în mod categoric și repetat unei asemenea concepții, care, a declarat ea, contrazice clar lumina pe care Dumnezeu i-a descoperit-o.

Dar ideea că o „rămășiță iese din rămășiță” continuă să fie susținută astăzi cu tenacitate de mai multe mișcări disidente, mărginașe, care s-au rupt de Biserica Adventistă.

Contextul istoric

Fiecare idee nouă are un context, iar învățătura că „o rămășiță iese din rămășiță” a apărut din mai multe motive, pentru care se pot aduce acum dovezi clare.

La începutul anilor 1890, chiar după sosirea lui Ellen White în Australia, un laic din Battle Creek, A. W. Stanton, a publicat o broșură de peste 50 de pagini intitulată *The Loud Cry of the Third Angel's Message*

(Marea strigare a soliei îngerului al treilea). În ea, el pretindea că Biserica Adventistă devenise acum „Babilon spiritual”. În continuare, el insistă că adevărații credincioși trebuie să „iasă” din această biserică.

Crezând că Ellen White îi va sprijini punctul de vedere, Stanton a folosit un număr dintre mărturiile sale ca să-și susțină argumentele. Spre surprinderea lui însă, sora White nu numai că nu a fost de acord cu vederile sale, dar l-a acuzat că încearcă să „interpreteze greșit, să sucească și să denatureze” mărturiile în „solia [lui] greșită”.

„În ultimii patruzeci de ani”, a scris ea, „s-a ridicat unul după altul care a pretins că Domnul l-a trimis cu aceeași solie... Mulți au trecut pe terenul acesta... Alții au început plini de zel să vestească această solie”, dar, „iarăși și iarăși, mi s-a arătat că ea nu reprezintă adevărul”.

Acest „vin al neadevrului”, această „solie nouă, bizară” pe care o proclama Stanton, nu era „adevărul”, ci, din contră, „una dintre amăgirile lui Satana menite să creeze confuzie în mijlocul bisericilor”.¹

Stanton făcuse cel puțin două greșeli fundamentale în modul său de gândire. În primul rând, el a crezut că soliile de reproș și de mustrare (exprimate în contextul soliei către Laodicea, din Apoc. 3,14-22) constituie – și vestesc – o solie de respingere din partea lui Dumnezeu. El a confundat amenințarea Domnului Hristos adresată bisericii din Laodicea – „am să te vărs din gura Mea” – cu declarația și convingerea lui că Domnul făcuse deja aceasta. Stanton a confundat amenințarea cu realitatea!

Din nefericire, el a uitat că Dumnezeu a spus, de asemenea: „Eu mustru [încă] și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc” (vers. 19).

Ellen White a declarat cu putere că „Dumnezeu are o biserică pe pământ, și anume pe aleșii Săi, cei care păzesc poruncile Sale. El nu conduce persoane sau grupări izolate, rupte de biserică, pe unul aici și pe altul dincolo, ci un popor”.² Ea nu a lăsat, lui Stanton și celor care l-au urmat, nici o îndoială în privința faptului că era ferm convinsă că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este exact corpul acesta special!

Nu este surprinzător faptul că mișcarea lui Stanton s-a dezmembrat la scurt timp după aceea. Mulți dintre cei care l-au urmat au părăsit cu totul solia adventistă, așa cum se întâmplă atât de frecvent în urma unor astfel de mișcări disidente meteorice.

În anii 1930, Taylor G. Bunch [1885-1969], un învățat, pastor și conducător adventist, a dezvoltat o serie

de 36 de predici, pe care le-a prezentat în Sabat după-amiază, pentru biserica Tabernacol din Battle Creek, unde slujea atunci ca pastor. Aceste studii au fost publicate ulterior, în 1937, sub titlul *Forty Years in the Wilderness in Type and Antitype* (Patruzeci de ani în pustie în simbol și în realitate).³

Scopul său, cât se poate de bun, a fost să descopere și să dezvolte asemănările dintre Israelul literal din vechime și Israelul spiritual din zilele noastre – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

În anii 1970, Morris Venden a îmbunătățit lucrarea anterioară a lui Bunch și a dezvoltat subiectul ei într-o carte cu 15 capitole, intitulată *From Exodus to Advent* (De la Exod la a doua venire).⁴

Mai târziu însă, unii, care la început au avut tendința să meargă pe urmele lui Bunch și ale lui Venden, s-au depărtat de mentorii lor. Ei nu au recunoscut faptul că, în studierea temei Exodul/A doua venire, există anumite deosebiri importante, precum și asemănări care trebuie observate.

De exemplu, unii comentatori de mai târziu au susținut că, după ce conducătorii ecleziastici au refuzat oficial să-L recunoască drept Mesia, Domnul Isus S-a despărțit în mod clar de „biserica” iudaică din timpul Său, ca să formeze o grupare nouă (biserica creștină), din cauza apostaziei iudeilor. Tot astfel, spuneau ei, la sfârșitul timpului, Dumnezeu va lepăda complet Israelul spiritual din zilele noastre (adică Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea). Și, continuă ei, din Biserica Adventistă decăzută, va ieși o „rămășiță a rămășiței” ca să intre într-o grupare mai sfântă și mai neprihănită. Vechea organizație adventistă de ziua a șaptea ar urma să meargă pe același drum pe care a mers biserica iudaică literală din vechime și Dumnezeu o va lepăda complet.

Trebuie să spunem că mulți din acest grup nu merg așa de departe ca Stanton, încât să afirme că Biserica

Adventistă de Ziua a Șaptea a devenit acum „Babilonul spiritual”. În particular însă, mulți dintre ei o cred cu ardoare și, de fapt, răspândesc învățătura aceasta prin aluzii.

Șase motive pentru care această învățătură nu poate fi adevărată

Dovezile din Scriptură și din Spiritul Profetic arată limpede că ideea aceasta este falsă și neîntemeiată, din următoarele motive:

1. Concepția lui Ellen White cu privire la „zguduirea” finală a Bisericii Adventiste.

Ellen White credea în mod clar – pentru că Scriptura învață așa – că unul dintre scopurile venirii Domnului Isus pe pământ a fost să „pună capăt” sistemului iudaic de simboluri și ceremonii.⁵

Dar, aplicând respingerea finală de către Dumnezeu a poporului iudeu ca fiind o experiență paralelă pentru Biserica Adventistă din timpul sfârșitului, nu se ține seamă de concepția lui Ellen White cu privire la „zguduirea” finală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

În Israelul din vechime, pe timpul Domnului Hristos, nu a existat o „zguduire” generală a bisericii iudaice. Din contră, Dumnezeu a făcut o despărțire clară de sistemul din trecut și apoi s-a format o organizație nouă, separată – biserica creștină.

Prin contrast, potrivit concepției lui Ellen White, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, va exista o

„zguduire” finală majoră, cataclismică, în timpul sfârșitului. Iar în această zguduire a adventismului, *membrii nelegiuți* vor fi atunci „eliminați din biserică”, nu cei loiali, credincioși, neprihăniți. În schimb, cei loiali rămân în staul, pentru ca astfel, în cele din urmă, să intre în Împărăția cerurilor.

Punctul de vedere fundamental al lui Ellen White privitor la zguduirea finală a bisericii pe care o iubea poa-

te fi sintetizat cel mai bine în aceste propoziții:

a. Zguduirea finală era un proces care începuse și continua să se desfășoare în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în timpul ei.

b. Ea avea să continue – și să se accelereze – până la încheierea timpului de probă pentru oameni.

c. La finalul său, zguduirea urma să separe un număr considerabil de mare de membri de părtășia cu biserica.

d. Zguduirea urma să apară din mai multe cauze: persecuția din afara bisericii, teorii false în interiorul bisericii, o atitudine lumească distructivă, cauzată în principal de eșecul de a primi iubirea față de adevăr și de a fi sfințiți prin ascultarea de adevăr, și împotrivirea membrilor bisericii față de transmiterea a ceea ce se numește „mărturia directă a 'Martorului Credincios'”.

Potrivit lui Ellen White, „zguduirea” urma să producă două rezultate generale în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, la sfârșitul timpului: cei neloiali față de Domnul Isus vor fi eliminați din biserică, iar cei loiali Domnului Isus vor fi „sigilați” și fixați „în adevăr, din punct de vedere intelectual și spiritual, așa încât să nu poată fi clintiți”.⁶

„Zguduirea” nu va fi totuși o boală fatală pentru poporul rămășiței lui Dumnezeu. Un număr considerabil de membri vor ieși din biserică, dar un număr la fel de mare (sau poate și mai mare) de convertiți vor intra atunci în biserică (în timpul „marii strigări” a Duhului Sfânt,

după revărsarea „ploii târzii”). Acești nou-veniți vor lua, efectiv, locul „eliberat” de cei care tocmai au plecat din biserică.

2. Concepția lui Ellen White despre „cernere”.

Al doilea motiv pentru care ideea că o „rămășiță” este în contradicție cu învățătura lui Ellen White îl constituie felul în care înțelegea ea ceea ce a numit „cernerea”. Ea folosește cuvântul

shaking, adică „zguduire”, de 146 de ori în scrierile sale publicate, dar folosește și un termen asemănător, *sifting*, sau „cernere”, de încă 48 de ori.

Pentru intențiile pe care le avem aici, nu contează dacă aceste două fenomene sunt identice sau pot să fie separate, dar aflate într-o strânsă legătură unul cu altul. Ideea principală de care ne ocupăm acum este că, în mediul agricol, pe care Ellen White îl cunoștea foarte bine, „cernerea” separa grâul de neghină. Când a aplicat această metaforă, Ellen White a exprimat întotdeauna ideea că „pleava să fie despărțită de grâu”;⁸ *pleava* este prezentată ca fiind separată și luată de vânt, în timp ce *grâul rămâne* – și nu invers.⁹

Această metaforă este distrusă complet, dacă grâul este prezentat ca fiind separat de pleavă! Metafora presupune „un proces de curățire, de vânturare”,¹⁰ în care *pleava* este îndepărtată, nu *grâul*.

3. Parabola Domnului Hristos despre grâu și neghină.

Pilda biblică a grâului și neghinei (Mat. 13,24-30) constituie de asemenea un argument împotriva ideii că o rămășiță va ieși din rămășiță. Când examinăm simbolismul acestei parabole, observăm că, deși „țarina” din parabolele Domnului Hristos se referă adesea în sens general la lume, în această pildă, potrivit serei White, „țarina” este folosită ca să reprezinte „biserica lui Hristos în lume”.¹¹ „Semănătorul”

este, desigur, Domnul Isus (vers. 37), iar „vrăjmașul care a semănat” neghina este Satana (vers. 39).

„Sămânța bună” (grâul) îi reprezintă pe copiii loiali ai Împărăției lui Dumnezeu, care se găsesc în biserică.¹² „Neghina” îi simbolizează pe

creștinii necredincioși din biserică, nu doar pe nelegiuiții din lume în general.¹³ „Secerătorii” sunt îngerii, iar „secerișul” este „sfârșitul veacului [lumii]” (vers. 39).

„Grâul” și „neghina” cresc împreună,

în biserică, până la „seceriș” (vers. 30).

Apoi, așa cum Domnul Isus S-a străduit în mod deosebit să arate, „la vremea secerișului” – dar înainte ca grâul să fie strâns în grânar (la a doua venire a Domnului Hristos) –, îngerii mai întâi „adună” și apoi leagă neghina în snopi ca să fie arsă. Și numai după ce se face „mai întâi” această lucrare, îngerii îi adună pe cei neprihăniți pentru cer, la revenirea Domnului (vers. 30, 40-43).

Această strângere a „neghinei” simbolizează efectiv „zguduirea finală”, în care mai întâi cei nelegiuiți sunt strânși pentru distrugere, înainte ca neprihăniții să fie adunați pentru cer! „Mai întâi” sunt separați cei nelegiuiți.

În această parabolă nu există loc pentru ideea că, mai întâi, o

„rămășiță a rămășiței” pleacă din biserică, înainte ca nelegiuiții care rămân să fie nimiciți în cele din urmă! „[Domnul Hristos] spune clar că grâul și neghina vor crește împreună până la seceriș, care este sfârșitul lumii. Atunci neghina trebuie să fie strânsă din țarină; dar ea nu va fi transformată în grâu printr-o minune puternică. Ea va rămâne neghină, va fi aruncată în foc și nimicită complet.”¹⁴

4. Cine poate să facă deosebirea dintre grâu și neghină?

Ellen White a criticat în special

atacurile puternice ale lui A. W. Stanton împotriva Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. El susținea că fiecare membru, supus greșelii, are dreptul și este în stare să înțeleagă cine este grâu și cine este neghină. În continuare, ea a spus că solia aceasta creează impresia că Dumnezeu nu are nici o biserică pe pământ.¹⁵ În final, ea a afirmat limpede că, „în lume, nu există decât o singură biserică ai cărei membri în prezent stau la spărtură și zidesc iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, ridicând din nou temeliiile străbune; și oricine atrage atenția lumii și a altor biserici la această biserică, denunțând-o ca fiind Babilon, face o lucrare în armonie cu cel care este acuzatorul fraților!”¹⁶

Sora White continuă apoi și spune că, până la sfârșitul timpului, nimeni nu va putea să declare, existând cea mai slabă certitudine sau garanție, că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este Babilonul spiritual; pentru că, până la sfârșit, nici o ființă omenească nu va fi în stare să facă deosebirea dintre un fir de grâu și unul de neghină!

„Nu trebuie să spunem noi cine constituie grâul și cine formează neghina. Timpul secerișului va stabili pe deplin caracterul celor două clase arătate prin simbolul neghinei și prin cel al grâului. Lucrarea de

separare este dată îngerilor lui Dumnezeu, și nu a fost încredințată în mâinile vreunui om.”¹⁷

„Grâul” și „neghina” cresc împreună, în biserică, până la „seceriș”.

5. Ellen White a dat o învățătură opusă „ieșirii” unei rămășițe din mijlocul rămășiței.

În 1886, Ellen White a scris despre un timp aflat încă în viitor, când „biserica poate să apară ca fiind gata să cadă, dar ea nu va cădea. Ea va rămâne, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi cernuți afară – pleava va fi despărțită de grâu cel prețios. Aceasta este o încercare teribilă, dar ea trebuie să aibă loc”.¹⁸

În acest timp, *păcătoșii* sunt cei care *părăsesc* biserică, nu cei nepri-

hăniți, pentru că păcătoșii sunt cei „cernuți afară”.

Patru ani mai târziu, Ellen White i-a scris unui frate K, care de asemenea răspândea teorii false cu privire la încheierea timpului de probă și la zguduire. Ea l-a muștrat pentru că „tu consideri că ai datoria să-ți exprimi ideile cu privire la anumite subiecte pe care tu însuși nu le înțelegi pe deplin și pe care, cu toate eforturile tale, nu-i poți face nici pe alții să le înțeleagă”.¹⁹

Apoi ea a trecut direct la subiectul de care ne ocupăm acum, referindu-se la cazul acestui frate: „Tu vei lua pasaje din Mărturii, care vorbesc despre încheierea timpului de probă, despre zguduirea în mijlocul poporului lui Dumnezeu, și vei vorbi despre ieșirea unui popor mai curat, mai sfânt, care se va ridica. Toate acestea sunt pe placul vrăjmașului”.²⁰

În 1905, Ellen White și-a dezvoltat și mai mult acest punct de vedere, adăugând: „Noi nu putem să abandonăm acum temelii pe care a stabilit-o Dumnezeu. Nu putem să intrăm acum în vreo organizație nouă; pentru că aceasta ar însemna apostazie de la adevăr”.²¹

Iar în 1915, cu mai puțin de două luni înainte de moartea sorei White, fiul său, William, i-a scris lui E. E. Andross, președintele Uniunii de Conferințe a Pacificului: „I-am spus [sorei Lida Scott] cum privește mama experiența bisericii rămășiței și i-am vorbit despre învățătura ei hotărâtă că Dumnezeu nu va îngădui ca această biserică să apostazieze complet, așa încât o altă biserică să iasă din ea”.²²

6. Poporul „desemnat” al lui Dumnezeu.

În mai mult de 30 de locuri, în scrierile sale publicate, Ellen White a folosit o expresie unică pentru a denumi organizația adventiștilor de ziua a șaptea; ea a numit biserica pe care o iubea „poporul desemnat” al lui Dumnezeu.

„Hristos a spus despre poporul Său: ‘Voi sunteți lumina lumii’. Noi suntem poporul desemnat al Domnului, ca să vestim adevărurile de ori-

gine crească. Cea mai solemnă și sacră lucrare ce a fost încredințată vreodată muritorilor este vestirea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești lumii noastre.”²³

„Nu ne arată aceste cuvinte pe noi ca fiind poporul desemnat al lui Dumnezeu? Și nu ne spun ele că, până la sfârșitul timpului, trebuie să păstrăm cu drag distincția sfântă, denominațională, pusă asupra noastră?... Sabatul nu a pierdut nimic din importanța lui. El continuă să fie semnul dintre Dumnezeu și poporul Său și va fi așa pentru veșnicie.”²⁴

Ellen White înțelegea că Dumnezeu are un „popor desemnat” și că adventiștii de ziua a șaptea au fost așezați în lume pentru o anumită lucrare. Nici un alt popor mai sfânt, mai curat nu va ieși din această biserică. Cei care susțin aceasta ar face bine să se gândească la avertizarea Domnului Hristos: „Iată, Eu vin

Nici un alt popor mai sfânt, mai curat nu va ieși din această biserică.

curând: păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa” (Apoc. 3,11).

Dumnezeu conduce și astăzi biserica Sa

Ellen White a descris odată o întâlnire a foștilor milleriți, după Marea Dezamăgire din 1844. „După trecerea timpului fixat din 1844, un număr de frați și surori erau adunați la o întâlnire. Toți erau foarte triști, pentru că dezamăgirea fusese amară. Numaidecât a intrat un om, strigând: ‘Curaj în Domnul, fraților; curaj în Domnul!’ El a repetat cuvintele acestea iarăși și iarăși, până când toate fețele s-au luminat și toți și-au înălțat vocea în laudă către Dumnezeu.” Apoi sora White a continuat: „Astăzi eu spun fiecărui lucrător pentru Domnul: ‘Curaj în Domnul!’ De la 1844, eu am vestit totdeauna adevărul prezent și, astăzi, acest adevăr îmi este mai scump decât oricând.

Unii privesc întotdeauna aspectele criticabile și de aceea descurajarea îi învinge. Ei uită că universul cerește așteaptă să facă din ei mijloace prin care lumea să fie binecuvântată; și că Domnul Isus este o comoară nesecată, din care oamenii pot să primească tărie și curaj. Descurajarea și neliniștea nu sunt necesare. Niciodată nu va veni timpul în care umbra lui Satana să nu fie aruncată pe calea noastră. Vrăjmașul sufletelor caută astfel să ascundă lumina care strălucește de la Soarele Neprihănirii. Dar credința noastră trebuie să străpungă această umbră.”²⁵

În cel puțin trei ocazii, Ellen White a folosit metafora bisericii reprezentate printr-un vas al cărui Căpitan este Domnul Hristos. Măinile Sale țin cârma. În 1892, ea a scris: „Nu este necesar să ne îndoim, să ne temem că lucrarea nu va avea succes. Dumnezeu conduce lucrarea și El va pune totul în ordine. Dacă este necesar ca lucrurile să fie corectate la conducerea lucrării, Dumnezeu Se va ocupa de aceasta și va lucra pentru îndreptarea oricărui lucru rău. Să avem credință că Dumnezeu va duce în siguranță în port vasul acesta nobil în care se află poporul lui Dumnezeu...”

Când te gândești că lucrarea se află în primejdie, roagă-te: ‘Doamne, rămâi la cârmă. Ajută-ne să trecem cu bine prin dilema aceasta. Du-ne în siguranță în port’. Nu-i așa că avem motive să credem că Domnul ne va conduce în mod triumfător până la destinație?”²⁶

„Primejdii grozave stau în fața celor care poartă răspundere în lucrarea Domnului – primejdii care mă fac să mă cutremur când mă gândesc la ele. Dar Domnul spune: ‘Mâna Mea este la cârmă și, în providența Mea, voi aduce la îndeplinire planul divin’.”²⁷

„Dumnezeu conduce un popor”

După apostazia lui Stanton, Ellen White a declarat cu multă vigoare: „Vă spun, fraților, Domnul are un corp organizat prin care va lucra. Poate că, în el, există mai

mult de douăzeci de Iuda; poate există un Petru impulsiv, care, în timp de încercare, se va lepăda de Domnul său; poate există persoane reprezentate de Ioan, pe care Domnul Isus îl iubea, dar care probabil au un zel ce ar distruge viața, cerând să coboare foc din cer asupra oamenilor, ca să răzbune o insultă adusă Domnului Hristos și adevărului. Dar marele Învățător caută să dea lecții prin care să ne învețe și să corecteze aceste rele existente. El face lucrul acesta astăzi cu biserica Sa. El le arată membrilor bisericii primejdiile în care se află. El le prezintă solia către Laodicea...

Ca biserică, trebuie să fim treji de-a binelea și, ca lucrători împreună cu Dumnezeu, să lucrăm pentru aceia dintre noi care greșesc. Suntem înzestrați cu arme spirituale care pot surpa fortăreața vrăjmașului. Nu trebuie să lansăm proiectile distructive împotriva bisericii luptătoare a lui Hristos; pentru că Satana face tot ce poate în scopul acesta. Ar fi mai bine ca voi, care spuneți că sunteți rămășița poporului lui Dumnezeu, să nu fiți găsiți ajutându-l, denunțând, acuzând și condamnând. Căutați să zidiți, nu să dărâmați, să descurajați și să distrugeți".²⁸

În 1907, ea a adăugat: „Este adevărat că Domnul conduce persoane, dar este adevărat, de asemenea, că El conduce un popor, nu câțiva oameni izolați, ici și colo, unul crezând aceasta, iar altul, altceva. Îngerii lui Dumnezeu fac lucrarea care le-a fost încredințată. Îngerul al treilea conduce și purifică un popor, iar acești oameni trebuie să înainteze împreună cu El uniți...”

Unii au avansat ideea că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va acționa independent de orice organizație religioasă. Dar Domnul mi-a spus că în această lucrare nu există așa ceva, ca fiecare om să fie independent... Pentru ca lucrarea Domnului să poată înainta în mod sănătos și uniform, poporul Său trebuie să strângă rândurile”.²⁹

Concluzie

Într-un mesaj devoțional prezentat la începutul anilor 1980, fratele Floyd Bresee, pe atunci secretarul Asociației Pastorale a Conferinței Generale, s-a referit la experiența traumatizantă prin care fără îndoială că au trecut cele opt persoane din corabia lui Noe, în timp ce aceasta era purtată prin furtună. Desigur, țipetele, urletele animalelor îngrozite sfâșiau aerul cu un zgomot înspăimântător! Mirosul animalelor care vomitau peste tot cu siguranță că provoca silă – mai ales dacă ne gândim că, în acele spații restrânse, nu era disponibilă o ventilație suficientă.

Dar Noe și cei șapte pasageri ai

Noe și cei șapte pasageri ai săi nu au părăsit corabia niciodată! Pentru că, deși mirosul greu din corabie era îngrozitor, furtuna de afară era și mai teribilă.

săi nu au părăsit corabia niciodată!

Pentru că, deși mirosul greu din corabie era îngrozitor, furtuna de afară era și mai teribilă. Așa că au stat în corabie; au stat până la sfârșit!

În toate acestea, probabil există o învățătură pentru noi astăzi.

Întrebarea vitală care trebuie pusă nu este dacă biserica rămășiței va rămâne până la sfârșit în harul lui Dumnezeu. Mărturia bogată a Inspirației este mult prea clară ca să ne îndoim câtuși de puțin de aceasta. Dumnezeu conduce acum un popor. Mâna Domnului Hristos este încă la cârma bunei corăbii numite Har. Și corabia aceasta înaintează și va ajunge în portul final al destinației sale.

Astăzi, singura întrebare importantă, reală, este mai degrabă aceasta: Vei rămâne tu în corabie până la sfârșit? Voi ajunge eu în mod triumfător la finalul călătoriei?

¹ Ellen White, scrisoarea 57, 22 martie 1893, citată în Ellen White, *Testimonies to Ministers*, pag. 58-62

² _____ *Testimonies to Ministers*, pag. 61

³ Taylor G. Bunch, *Forty Years in the Wilderness in Type and Antitype* (1937)

⁴ Morris Venden, *From Exodus to Advent* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1980)

⁵ Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 546

⁶ Ellen White, manuscrisul 173, 1902, citat în Ellen G. White *Manuscript Releases*, vol. 10, pag. 252

⁷ Pentru un studiu mai complet asupra acestui subiect, vezi notele tipărite pentru conferințe predate la seminar ale lui Roger W. Coon [GSEM 534]: „Ellen G. White and the Final ‘Shaking’ of Adventism”, rev. 23 dec. 1996, 27 pp

⁸ White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 317

⁹ Cf. Ellen White, scrisoarea 46, 1887, citată în Ellen White, *Last Day Events*, pag. 173

¹⁰ _____, în *Review and Herald*, 19 martie 1895

¹¹ _____, *Parabole Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 44

¹² *Ibid.*

¹³ *Ibid.*

¹⁴ _____, *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pag. 250

¹⁵ _____, *Testimonies to Ministers*, pag. 44, 45

¹⁶ *Ibid.*, pag. 50

¹⁷ *Ibid.*, pag. 47

¹⁸ Ellen White, scrisoarea 55, 1886, citată în Ellen G. White *Manuscript Releases*, vol. 12, pag. 324

¹⁹ _____, *Selected Messages*, cartea 1, pag. 176, 177

²⁰ *Ibid.*, pag. 179

²¹ Ellen White, manuscrisul 129, 1905, citat în Ellen G. White *Manuscript Releases*, vol. 20, pag. 151

²² Willie C. White, scrisoarea 23 mai 1915, citată în Arthur L. White, *Ellen G. White: The Later Elmhaven Years*, pag. 428

²³ Ellen White, *Dietă și hrană*, ed. 1999, pag. 96

²⁴ _____, în *Review and Herald*, 4 august 1904

²⁵ _____, *Gospel Workers*, pag. 265

²⁶ _____, în *Review and Herald*, 20 septembrie 1892

²⁷ *Ibid.*, 5 mai 1903

²⁸ Ellen White, manuscrisul 21, 12 iunie 1893, publicat în „Should Adventists Join Some New Movement?” *Review and Herald*, 8 noiembrie 1956, pag. 20, 21

²⁹ White, *Testimonies to Ministers*, pag. 489

Dr. Roger Coon a lucrat ca director asociat al Ellen G. White Estate până când a ieșit la pensie. El continuă să lucreze ca profesor asociat, de Spiritual Profetic, la

Seminarul Teologic Adventist al Universității Andrews.

Adventist Review, 27 ianuarie 2000

Sunt adventiștii singurii creștini adevărați?

O explorare a scopului bisericii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului

Richard O'Fill

Uneori prezint câte o predică în care, la început, îi rog pe ascultători să deschidă Biblia la Ezechia 1,18. Se aude foșnetul paginilor întoarse, urmat de o privire întrebătoare: *Unde este textul acesta?* S-ar putea chiar ca o persoană din adunare să întrebe cu glas tare: „Nu cumva vreți să spuneți Ezechiel?”

Atunci, spre nedumerirea lor, le răspund: „Nu, nu m-am referit la Ezechiel. Mă refer la Ezechia”. Apoi le spun că, desigur, nu există un astfel de text. Ezechia 1,18 este doar unul inventat de mine, dar, dacă nu-i deranjează, îl voi citi totuși. După ce primesc aprobarea lor, citesc: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă voi, care sunteți membri ai altor biserici, nu vă pocăiți și nu vă faceți adventiști de ziua a șaptea, nu puteți primi mântuirea”.

Înainte să aibă loc un exod în masă pe ușa bisericii, mă grăbesc să adaug: „Am trei întrebări pe care aș dori să vi le pun:

1. Este adevărat că trebuie să fii adventist de ziua a șaptea ca să primești mântuirea și să devii copil al lui Dumnezeu?” (În mod natural, adunarea răspunde cu un „nu” rostit cu toată inima.)

2. „Adventiștii de ziua a șaptea sunt singurii ale căror nume se află scrise în cartea vieții?” (Din nou răspunsul este o negație sonoră.)

3. „Există copii ai lui Dumnezeu adevărați, născuți din nou, în alte biserici?” (Răspunsul este întotdeauna un „da” răsunător.)

În continuare, eu propun atunci o dilemă care formează baza predicii: Dacă este adevărat că nu trebuie să fii adventist de ziua a șaptea ca să primești mântuirea, dacă este adevărat de asemenea că adventiștii de ziua a șaptea nu sunt singurii oameni ale căror nume se află scrise în cartea vieții Mielului și deci există creștini adevărați, născuți din nou, în alte biserici, atunci de ce să fim adventiști? Ce semnificație are Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea?

Cu o generație în urmă, nu puneam astfel de întrebări sau, cel puțin, nu cu glas tare. Deși nu a fost niciodată o declarație oficială a bisericii, mulți dintre noi ajunseseră într-un fel sau altul să creadă că oricine nu este membru în biserica noastră nu are mântuirea și nu este încă un copil al lui Dumnezeu. Acest lucru era destul de neplăcut, mai ales că și noi înșine, care eram adventiști, ne întrebam dacă suntem mântuiți!

Din fericire, astăzi, gândirea noastră s-a schimbat. Și totuși, în acest proces de schimbare, probabil că unii au

trecut de la o concluzie greșită la alta, susținând că toți cei care iau asupra lor Numele Domnului Isus vor fi mântuiți pur și simplu datorită mărturisirii lor de credință. Ca rezultat, pentru mulți adventiști, există acum dovezi clare că o „criză de identitate” este în curs de apariție.

Este important ca, atât ca persoane, cât și ca membri ai unui corp de credincioși, să ne confruntăm cu întrebarea: *De ce suntem adventiști de ziua a șaptea?* De ce sunt *eu* adventist de ziua a șaptea? A devenit Biserica Adventistă doar o instituție de ajutor umanitar preferată? Este ea doar o altă opțiune creștină pentru mileniul al treilea?

Privind înapoi la zecile de ani în care mulți adventiști susțineau că numai frații și surorile lor de credință din această biserică vor fi mântuiți, am ajuns la concluzia că această concepție nerostită în cuvinte a fost determinată de convingerea că biserica noastră are o solie de viață și de moarte pentru lume, o solie atât de importantă, încât cine nu o primește va fi pierdut. Noi am vorbit mult despre credincioșia față de „solie” sau față de „adevăr”. În general însă, astăzi nu mai auzim multe referiri la acești doi termeni. În prezent, există șanse mai mari să vorbim despre noi în contextul „adventismului”.

Ar putea fi pusă întrebarea: „Dar care este deosebirea? Ce este rău în cuvântul ‘adventism’?” Și mă grăbesc să adaug că nu este nimic rău în cuvântul „adventism”. Dar în mod clar există o deosebire între credincioșia față de „adevăr” sau față de „solie” și adoptarea adventismului de ziua a șaptea. „Adevărul” și „solia” reprezintă ceva de importanță vitală pentru orice om, în timp ce „adventismul” se referă în primul rând, cel puțin în zilele noastre, la experiența colectivă a adventiștilor de ziua a șaptea. „Adventismul”, așa cum îl definim în mod popular, se referă în principal la instituția bisericii.

O întrebare-cheie se ridică acum: Dumnezeu a adus la existență biserica aceasta ca să fie un mijloc pentru atingerea unui scop sau ca să fie un scop în sine? Această întrebare este urgentă, pentru că istoria ne învață că, dacă nu suntem atenți, ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie un mijloc pentru atingerea unui scop poate să se transforme ușor, în mod treptat, într-o organizație care se concentrează în primul rând asupra propriei sale supraviețuirii. Istoria poporului iudeu, raportată în Scriptură, ilustrează bine aceasta. Dumnezeu a chemat la existență poporul iudeu ca să fie un mijloc de a pregăti lumea pentru venirea lui Mesia. Dar, de-a lungul secolelor, dezvolt-

țarea „iudaismului” nu numai că a pus în umbră solia, dar, în cele din urmă, a făcut să se considere că era necesar să fii iudeu din punct de vedere etnic pentru ca să o primești.

Orice îndepărtare actuală de la „solie” și de la „adevăr”, ca să ne concentrăm în schimb asupra „adventismului”, ar putea foarte bine să fie un pas înapoi, în raport cu lucrarea pe care Domnul ne-a chemat să o aducem la îndeplinire.

Înseamnă aceasta că nu ar trebui să fim organizații sau să avem instituții? Evident că nu. Cu două mii cinci sute de ani în urmă, Dumnezeu avea nevoie de un „coș” pentru a duce o solie care urma să pregătească lumea pentru venirea lui Mesia și poporul iudeu a fost chemat să fie coșul acesta. Tot astfel, în timpul sfârșitului, Dumnezeu a avut nevoie de un „coș” ca să ducă o solie ce urma să-i pregătească pe copiii Săi – metodisti, baptiști, penticostali sau catolici –, precum și pe cei încă nemântuiți, pentru a doua venire a Domnului Isus: Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost menită să fie „coșul” acesta. De aceea, este inutil să mai spunem că accentul nu trebuie pus asupra „coșului”, ci asupra conținutului pe care a fost destinat să-l poarte. Dacă accentul se pune în mod greșit asupra „coșului”, și nu asupra soliei, standardele pentru măsurarea succesului vor fi complet diferite. Solia ar putea ușor să fie diluată sau chiar pierdută pe drum.

Pentru că venirea Domnului Isus se apropie cu fiecare zi care trece, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu trebuie să fie doar un alt „ism” sau o altă opțiune. Noi trebuie să fim un glas care strigă în pustia epocii moderne: „Pregătiți calea Domnului”. Mandatul nostru merge dincolo de lucrarea pe care o fac frații noștri și surorile noastre în Domnul Hristos, care sunt membri în alte biserici. Prin Billy Graham, zeci de mii de oameni au ajuns la o cunoaștere mântuitoare a Domnului Isus Hristos. Dar misiunea pe care Dumnezeu le-a dat-o pionierilor noștri – la început metodisti, baptiști și credincioși din celelalte biserici sau grupări creștine –

nu a fost doar de a-i chema pe păcătoși la pocăință, ci și de a-i pregăti pe cei care au primit mântuirea pentru a fi gata să înfrunte marea amăgire care va veni chiar înaintea încheierii timpului de probă.

Scriptura prezintă clar faptul că, exact înaintea încheierii timpului de probă, vor fi semne mari și minuni mincinoase. Amăgirile vor fi așa de bine meșteșugite, încât ele îi vor înșela, dacă va fi posibil, chiar și pe cei aleși – pe cei mântuiți. (Vezi 2 Cor. 11,14; Mat. 24,24; 2 Tes. 2,8-12.) Aceste versete exprimă cât se poate de clar gândul că aceia care nu sunt înrădăcinați și întemeiați în adevăr ar putea foarte bine să fie amăgiți și chiar să-și piardă mântuirea! Din acest motiv, solia pe care Dumnezeu a dat-o acestei biserici trebuie nu doar să-i salveze pe cei pierduți, ci și să-i păstreze pe cei salvați, ca să nu fie pierduți chiar înaintea încheierii timpului de probă.

Există creștini bine intenționați care cred că nu contează ce crezi, atâta timp cât ești sincer. Dar istoria ne învață că este posibil să greșești fiind sincer. Pentru sute de ani, mulți credincioși iudei au așteptat venirea lui Mesia, chiar atunci când nu exista o înțelegere clară cu privire la felul în care avea să vină Mesia și la lucrarea Sa. De-a lungul secolelor, această lipsă de înțelegere nu a fost o problemă de viață și de moarte: important era ca oamenii să-și pună credința într-un Eliberator care urma să vină. Dar, într-o zi din anul 31 e.n., aceasta nu a mai fost doar o problemă de credință, ci de realitate. În acel moment crucial, majoritatea celor care au avut o convingere greșită cu privire la persoana și lucrarea lui Mesia L-au respins pe Isus din Nazaret și L-au răstignit pe Domnul slavei.

Mulți dintre frații noștri și dintre surorile noastre din alte biserici Îl iubesc pe Domnul Isus cu toată inima și numele lor sunt scrise în cer. Cu toate acestea, mulți dintre ei sunt de asemenea împovărați de tradiții neîntemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu. În iubirea Sa, Dumnezeu Și-a asumat responsabilitatea să dea o solie poporului Său exact la timpul potrivit. Această solie va îndepărta erorile și înțelegerile greșite care s-au acumulat de-a lungul secolelor și îi va pregăti pe copiii lui Dumnezeu să stea în picioare în ziua cea din urmă.

Unii spun că noi, adventiștii, ca biserică, nu ar trebui să predicăm doctrine, ci doar Evanghelia. Ei uită faptul că „Evanghelia” înseamnă pur și simplu „vestea bună” și că „doctrină” înseamnă „învățătură”. (Adevărul despre cruce este el însuși o doctrină.) Învățăturile unice ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, ca o aducere în realitate a Evangheliei la timpul potrivit, nu au fost o problemă de viață și de moarte în alte generații, pentru că proba încă nu sosise. Străbunii noștri au murit având convingerea că vor intra în cer imediat. Pentru ei, probabil nu a contat faptul că au avut o înțelegere greșită cu privire la starea morților; credința lor conta. Dar acum, într-o generație surprinsă de apariții ale fecioarei Maria în lumea întreagă, cei care nu înțeleg clar ce spune Scriptura despre starea morților ar putea foarte bine să fie amăgiți.

Îi iubește Dumnezeu pe adventiștii de ziua a șaptea mai mult decât pe harismatici sau decât pe catolici? Desigur că nu. Dar El a dat acestei biserici o solie prețioasă, care este pentru poporul Său din toate bisericile și față de această solie trebuie să fim credincioși. A ne întoarce acum să fim metodisti, baptiști sau evanghelici la modul general, din punct de vedere al scopului spre care ne concentrăm atenția, nu constituie o opțiune.

Pe măsură ce întinericul continuă să acopere pământul și negură mare popoarele (Is. 60,2), trebuie să înțelegem că Dumnezeu a chemat această mișcare în Împărăția Sa pentru un timp ca acesta – nu pentru că El ne iubește mai mult, ci pentru că îi iubește pe toți cei pentru care Domnul Hristos a murit. Acesta nu este un timp în care să devenim creștini la modul general. Dumnezeu ne-a încredințat lucrarea de a coopera cu El și ne asigură că Cel care a început această lucrare o va încheia (Rom. 9,28). Când Domnul Isus va veni, Evanghelia Împărăției Sale va fi fost dusă în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor (Mat. 24,14), de către cei care înțeleg și îi învață și pe alții adevărul Său pentru acest timp al sfârșitului.

Richard O'Fill este director pentru activitățile laicilor în Conferința Florida și a scris cartea Transforming Prayer (Rugăciunea care transformă).

Biserica: un loc pentru oameni îndurerați

Charles Bradford

Dumnezeu a intenționat ca biserica să fie o părtășie vindecătoare, un loc în care cei îndurerați pot să găsească putere să meargă mai departe, în pofida dificultăților și a propriilor defecte. Provoacă pentru acest nou secol este să facem din fiecare biserică locală o comunitate dinamică, vindecătoare.

Găsim atăția oameni îndurerați în mijlocul nostru, oameni scumpi care, dintr-un motiv sau altul, simt că sunt tratați incorect sau chiar răniți de frații și surorile lor. Unii sunt mâhniți mai ales atunci când observă inconsecvențe evidente în viața celorlalți credincioși și în cea a conducătorilor bisericii, pe care i-au privit ca modele, ca exemple.

Din cauza păcatului, pământul a devenit un mediu ostil. Ne asemănăm cu omul aflat pe drumul spre Ierihon, care „a căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort” (Luca 10,30). Aceasta este istoria omenirii. „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta” (Mat. 13,28). Este vrăjmașul care jefuiește creația lui Dumnezeu. El se delectează cu asuprirea. Și rănilile pe care le-a făcut fiilor și fiicelor lui Adam sunt adânci.

Biserica este formată din oameni care au fost scoși din cariera comună a umanității. „Sunt foarte mulți aceia care ascund foamea sufletului lor... Sunt însă alții care se află în cea mai mare nevoie, fără ca ei să-și dea seama de aceasta... Sunt mulți care greșesc și sunt conștienți, simt rușinea și nebulia lor. Ei privesc la greșelile și rătăcirile lor, până când ajung aproape la disperare” (*Parabolele Domnului Isus*, ed. 1995, pag. 264).

Edgar N. Jackson, specialist în psihologie pastorală, estimează că între oricare 100 de oameni pe care i-am putea aduna, 20 se luptă cu pierderea cuiva drag și cu durerea, 33, cu probleme de acomodare familială, 50, cu serioase tulburări emoționale, 20, cu nevroze cel puțin ușoare și de la trei la opt, cu vinovăția și cu singurătatea bazate pe impulsuri homosexuale (Merrill R. Abbey, *Communication in Pulpit and Parish* [Westminster Press], pag. 174).

Comisia Conferinței Generale care se ocupă cu dependența de substanțe chimice a aruncat o privire asupra familiei adventiste. Mulți membri au crescut în familii care prezentau riscuri considerabile, familii în care unul dintre părinți sau ambii obișnuiau să bea excesiv (19 la sută), în care părinții erau separați, divorțați (20 la sută) sau extrem de stricți (36 la sută). Unii simțeau adesea că nu sunt corespunzători din punct de vedere social (31 la sută); alții în familie era prezentă violența (22 la sută); uneori au fost supuși la abuzuri fizice sau sexuale (13 la sută), unul dintre părinți

sau amândoi lipsind de acasă pentru un timp lung (16 la sută).

Biserica va fi judecată

Noi vom fi judecați pe baza modului în care îi tratăm pe cei răniți – pe cei îndurerați. „Drept răspuns, Împăratul le va zice: ‘Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut’” (Mat. 25,40).

Am câteva întrebări foarte directe pe care doresc să le pun membrilor fiecărei biserici adventiste de ziua a șaptea: Care este rata mortalității în comunitatea voastră? Ce puteți spune despre rata mortalității infantile (a membrilor noi)? Cum se restabilesc și supraviețuiesc oamenii? Ce faceți pentru ca durata medie de viață în comunitatea voastră să crească?

Un mare conducător evanghelic a spus: „Noi, evanghelicii, avem tendința să ne împușcăm răniții”. O astfel de declarație ne face să ne cutremurăm. Dar gândiți-vă la aceasta: biserica noastră are standarde înalte, se laudă cu puritatea doctrinelor sale și de aceea ne este greu să ne ocupăm de cei care greșesc, de oile care se rătăcesc. „Ei” (cei răniți, cei care se rătăcesc) au adus dezonoarea, oprobriul asupra „noastră”. „Ei” ne fac să ne simțim incomod. Putem chiar să-i lovim cu limba (vezi Ier. 18,18).

Dar, veți întreba, ce putem spune despre disciplina în biserică? Nu trebuie să păstrăm curată biserica? Nu trebuie să ne ocupăm de păcatul din mijlocul nostru? Răspunsul meu este un „da” răsunător. Dar întrebarea este: „Cum?” Ca să fim o comunitate vindecătoare, trebuie să folosim metoda cerului atunci când ne ocupăm de păcat și de cei păcătoși. Judecățile aspre și cuvintele tăioase nu sunt potrivite în scopul acesta. Disciplina bisericii nu este niciodată punitivă – ea nu constituie o pedeapsă. Problema judecății și a dreptății se află în mâinile lui Dumnezeu. Biserica trebuie să învețe arta de a-i iubi pe păcătoși în timp ce urăște păcatul. Domnul Isus i-a spus femeii vinovate: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8,11).

Mai există un mod în care ne purtăm cu cei răniți. Îi ignorăm, îi neglijăm, îi trecem cu vederea, îi ocolim și mergem mai departe. Opusul iubirii nu este ura, ci indiferența. Cei mai mulți dintre noi intră în această categorie. Cea mai gravă acuzație adusă bisericii Laodicea este apatia, încrepeala. „Mulți vor lăsa pe un frate sau pe un vecin de-al lor ca, în împrejurări potrivnice, să se lupte singur, neajutat” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 261). Noi, cei din epoca modernă, facem tot ce putem ca să evităm să ne implicăm, să evităm să ne expunem din punct de vedere emoțional. Ridicăm ziduri, ca să ne izolăm – ziduri atât de înalte, încât nu putem vedea cât sunt de periculoase. Probabil indiferența este cel mai mare păcat al nostru.

Nu putem niciodată să fim acea comunitate vindecătoare la care S-a gândit Dumnezeu, până când nu vom fi destul de însuflețiți ca să iubim, să ne preocupăm de cei din jurul nostru. Apostolul Pavel ne dă acest îndemn care să ne călăuzească: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos” (Gal. 6,1.2).

O părtășie terapeutică

Sunt plin de entuziasm când mă gândesc că biserica răspunde trebuințelor omenești. Observați cum se exprimă apostolul Pavel. Cei maturi din punct de vedere spiritual sunt cei care merg să-l viziteze și încearcă să-l corecteze pe cel căzut. În această situație, apostolul Pavel spune:

„Adu-ți aminte de tine. Fii atent la tine însuși. Și tu poți să fii ispitit”. Cei care acționează în numele bisericii pentru a realiza refacerea cuiva trebuie să fie pregătiți din punct de vedere mintal și spiritual să se ocupe de orice fel de păcat. Comunitatea vindecătoare, biserica, trebuie să-i descopere și să-i împuternicească pe cei care au darul acesta. Nu toți îl au. Nu toți trebuie să meargă.

În această lucrare de refacere trebuie să dăm dovadă de multă delicatețe. „Mijloacele prin care acționează iubirea au o putere uimitoare, pentru că ele sunt dumnezeiești. Răspunsul blând care 'potolește mânia', dragostea care 'este îndelung răbdătoare... plină de bunătate', dragostea care 'acoperă o sumedenie de păcate' (Prov. 15,1; 1 Cor. 13,4; 1 Pet. 4,8) – dacă am învăța această lecție, cu ce putere pentru vindecare ar fi înzestrată viața noastră! Cum ar fi transformată viața, iar pământul ar deveni chiar o reprezentare și o pregustare a cerului!” (Education, pag. 114).

La o privire superficială, apostolul Pavel pare că se contrazice. După ce ne îndeamnă să ne purtăm sarcinile unii altora, el spune: „Căci fiecare își va purta sarcina lui însuși” (Gal. 6,5). Nu trebuie să-i facem pe

cei răniți să rămână permanent infirmi. Ei trebuie să fie vindecați și să devină ei înșiși vindecători. Asumarea responsabilităților și purtarea poverilor constituie un bun tratament.

Am citit undeva următoarea întâmplare. Un grup de oameni – de refugiați – fugeau ca să-și găsească libertatea. Drumul a fost lung și greu. Toți ajunseseră la capătul puterilor și unii dintre ei erau aproape să leșine pe drum. O persoană chiar a căzut, nefiind în stare să-și solicite voința să meargă mai departe. Dar altcineva din același grup i-a pus în brațe un copilăș, fapt care a schimbat complet situația. Preocuparea pentru cel nou-născut l-a reînsuflețit pe sarmatul refugiat extenuat. El a fost în stare să meargă. De atunci înainte, când cineva cădea, epuizat, îi puneau un copilăș în brațe și de fiecare dată rezultatul a fost același.

Biserica nu este deci doar un spital. Este un centru de refacere. Aici, cei răniți primesc putere și ajung nu doar răniți care merg, ci vindecători răniți. Am încercat să-mi imaginez biserica noastră ca fiind o părtășie cu adevărat vindecătoare, fiecare comunitate fiind un centru al învierii, plină de viață, de energie și de puterea Duhului Sfânt. Membrii ar fi legați unii de alții prin funii de iubire. Fiecare ar deveni un mijloc de vindecare și de binecuvântare. Este entuziasmant!

Karl Menninger, un psihiatru foarte cunoscut, a scris despre influența vindecătoare a închinării creștine și a predicării Cuvântului. „Pastorul care stă în fața turmei sale în fiecare săptămână, care le vorbește credincioșilor o jumătate de oră sub auspiciu estetic și sfinte, are o ocazie inegalabilă să le ușureze poverile, să le întrerupă și să le redirecționeze gândurile care se învârtesc în același cerc, să-i elibereze de sentimentele de vinovăție care îi apasă și de pedepsele autoimpuse și să inspire creșterea la nivel individual și social. Nici un psihiatru sau psihoterapeut, nici chiar cei care au mulți pacienți nu au ocazia cantitativă de care se bucură predicatorul ca să tămăduiască sufletul și să redea sănătatea minții. Și predicatorul are, de asemenea, o ocazie superbă să facă ceea

ce doar puțini psihiatri pot, și anume să prevină dezvoltarea anxietății cronice, a depresiei și a altor boli mintale” (Whatever Became of Sin? [Hawthorne Books], pag. 201).

Comunicarea Cuvântului nu se limitează la pastorul hirotonit. Fiecare dintre noi este un pastor. Suntem o comunitate care mărturisește împărțind Cuvântul. Dar, continuă apoi Menninger, „unii slujitori ai Cuvântului preferă consilierea pastorală la nivel personal în locul predicării de la amvon. Însă cea de-a doua reprezintă o mare ocazie atât pentru vindecare, cât și pentru prevenire. Într-adevăr, un gram de prevenire valorează cât un kilogram de tratament și este de făcut o amplă lucrare de prevenire pentru un număr mare de oameni care flămânez și însetează să fie îndrumați spre neprihănire. Slujitorii Cuvântului au o ocazie de aur ca să prevină unele înțelegeri greșite, vinovăția, acțiuni agresive și alte rădăcini de suferință și de boli mintale ulterioare.

Cum? Predicați! Spuneți Cuvântul așa cum este. Rostiți-l de la amvon. Strigați-l de pe acoperișul caselor.

Ce să strigăm?

Strigați mângâiere, strigați pocăință, strigați speranță” (ibid., pag. 228).

Psalmistul spune: „El a trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit” (Ps. 107,20). Și o astfel de părtășie vindecătoare nu își va concentra atenția spre interior, nu se va gândi doar la nevoile sale. Ea se va concentra asupra acelei lumi mari de afară, pe care Dumnezeu o iubește.

Această comunitate va uita de sine și își va arunca viața în brazda nevoilor lumii. Ea îi va chema în părtășia sa pe toți cei trudiți și încovoiați de dureri și de griji. Ea va declara că oamenii au nevoie de Domnul. Și de asemenea va spune că oamenii au nevoie unii de alții.

Să acceptăm această provocare și să facem din noul secol un timp de vindecare. Și, în timp ce înaintăm către acest obiectiv demn, să facem din biserică acea părtășie vindecătoare la care S-a gândit Dumnezeu.

Charles Bradford, în prezent ieșit la pensie, a lucrat ca președinte al Diviziunii America de Nord, slujind Biserica Adventistă din Statele Unite, Canada și Insulele Bermude. Adventist Review, 31 martie 2000

Putem să învățăm de la alte biserici?

Ella Rydzewski

In cuprinsul pământului există multe religii, iar în ele recunoaștem adeseori urmele pașilor lui Dumnezeu. Dar creștinismul se deosebește de alte religii, pentru că în el îl descoperim pe Dumnezeu Însuși în viața Domnului Isus Hristos. C. S. Lewis scria odată: „La fel ca în aritmetică, o sumă are un singur răspuns corect, iar toate celelalte răspunsuri sunt greșite; dar unele răspunsuri greșite sunt mult mai aproape de a fi corecte decât altele”.

Creștinii cred că Domnul Hristos este răspunsul corect, dar, la fel ca un tablou, El este înconjurat de rame diferite. Există rama corectitudinii teologice, rama servirii, rama spiritualității, rama evanghelizării. (Avem convingerea că va veni un timp când se va descoperi că majoritatea bisericilor nu vor avea nici o imagine, ci doar o ramă, iar poporul lui Dumnezeu va ieși din ele.) Bisericile se deosebesc în ceea ce accentuează fiecare dintre ele și toate consideră că au dreptate. Dar putem să învățăm unii de la alții?

Toamna trecută, am descoperit o grupare creștină care oferă lecții în ce privește calitatea de conducător care slujește. Structura Bisericii Mântuitorului (Church of the Saviour) a evoluat de la începutul său, în anul 1946. Probabil acesta este motivul pentru care ea continuă să pulseze și astăzi de vigoare și energie și să fie angajată față de misiune. Ea s-a hotărât să reflecte iubirea Domnului Hristos față de orașul în care există și să-i ajute pe oameni să-L cunoască pe Hristos; uneori, aceasta înseamnă schimbare.

Gordon Cosby, fondatorul grupării, crede că „trebuie să punem ceea ce suntem înaintea de ceea ce facem”. Cosby și fratele său au avut din tinerețe zel pentru Dumnezeu și le vorbeau tuturor despre Hristos. Ei și-au pus ținta să vorbească unei persoane în fiecare zi, dar în cele din urmă și-au dat seama că aceasta nu era cea mai eficientă metodă de evanghelizare. La vârsta de 15 ani, cei doi băieți au descoperit în oraș o biserică în care nu era pastor și și-au oferit serviciile. Cosby a predicat aici în fiecare duminică, timp de câțiva ani. După ce a făcut seminarul, după ce s-a căsătorit și a păstorit o biserică mică, a venit al doilea război mondial. El s-a înrolat pentru a fi capelan și acolo a dezvoltat ideea lucrării în grupe mici. Când a venit acasă, a pus în practică ceea ce învățase. S-a hotărât să lucreze în afara unei biserici, pentru că afilierea la o denominațiune putea să limiteze eforturile sale misionare. El nu dorea să atragă un mare număr de membri, ci membri angajați, consacrați.

55 de ani mai târziu, Gordon Cosby are biroul său în centrul orașului Washington, capitala Statelor Unite, dar metoda sa a fost aceea de a sta în umbră. Biserica Mântuitorului cuprinde nouă comunități de credincioși și numeroase proiecte. Activitățile misionare organizate nu constituie în primul rând acțiuni caritabile, de asistență umanitară, ci o investiție cu scopul de a reface integritatea celor a căror viață a fost zdrobită. Între programele bisericii se cuprind oferirea de adăpost, îngrijirea copiilor și a bătrânilor, o librărie și un restaurant, îngrijirea sănătății, cămine pentru

bolnavi de SIDA, îngrijirea celor care suferă de diferite forme de dependență și care se află în procesul de însănătoșire, acordarea de ajutor pentru obținerea de locuri de muncă și educația. Școala de conducători care slujesc (Servant Leadership School) – un seminar asemănător unei școli populare – oferă creștere spirituală credincioșilor creștini. Un centru pentru odihnă și pentru activități religioase, aflat în apropiere, în statul Maryland, pe o suprafață de 100 de hectare, oferă odihnă și instruire în disciplinele creștine. De acestea pot beneficia oameni din toate bisericile. Biserica nu are clădiri pentru servicii divine, dar membrii și persoanele interesate se întâlnesc la diferitele centre de misiune. O persoană care dorește să devină membră trebuie să se angajeze ca timp de peste doi ani să studieze în grup și să practice disciplinele religioase. Când un participant aude o chemare la slujire care se potrivește cu darurile și cu entuziasmul său, el se alătură altora care au îmbrățișat o cauză asemănătoare și începe activitatea practică, propriu-zisă. Grupurile sunt bazate pe slujire. În fiecare an, calitatea de membru este reînnoită și însoțită de o reflectare onestă.

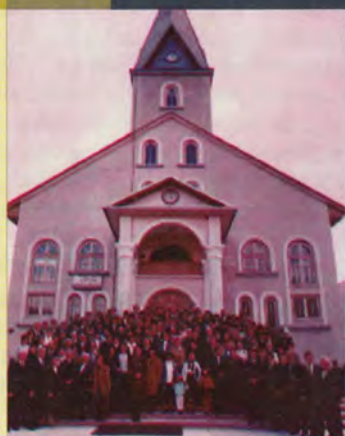
Disciplinele minime cer îndeplinirea următoarelor acțiuni: rugăciunea zilnică, studiul zilnic a Bibliei, creșterea în iubire, participarea la servicii divine săptămânale, intrarea ca membru într-un grup, restituirea zecimii (10 la sută sau mai mult), mărturisirea și solicitarea ajutorului de la alții, în cazul în care cineva suferă un eșec în aceste exprimări ale devoțiunii. Alte discipline includ îngrijirea corpului, practicarea tăcerii, grija pentru pământ, iar pentru unii chiar și posturi periodice.

De-a lungul anilor, Biserica Mântuitorului și-a croit drumul prin tensiuni creative, dar Dumnezeu conduce întotdeauna. După ce am citit despre această biserică, după ce am participat la o perioadă de retragere pentru meditație și exerciții religioase, după ce am văzut lucrarea sa în Districtul Columbia, am luat cu mine câteva idei pe care aș dori ca biserica mea să le analizeze. 1. Să fim deschiși la schimbarea structurii, pentru a răspunde nevoilor timpului, nu nevoilor noastre. Schimbarea vine oricum; dar, dacă există dialog, ea vine mai ușor. 2. Să ne angajăm unii față de alții și față de misiune. 3. Grupele mici clădesc comunitatea. 4. Înaintea eforturilor misionare, să accentuăm necesitatea rugăciunii, a studiului și a iubirii în mijlocul nostru. 5. Să înțelegem că oamenii au nevoie de un scop în viață și să producă o schimbare în viața altora. De asemenea, ei au daruri diferite, cu ajutorul cărora să-și împlinească scopul.

În 1844, Rachel Oakes Preston a adus adevărul despre Sabat în biserica adventiștilor din Washington, New Hampshire. Putem să învățăm și am învățat de la alte biserici. Nici o biserică nu are un monopol asupra lui Dumnezeu și asupra binecuvântărilor Sale. Dumnezeu are oameni care aparțin rămășiței, în alte grupări religioase.

Ella Rydzewski face parte din echipa de redactori ai revistei Adventist Review.

ȘASE VASE

Cămpina-Sălaj, Prahova
Data inaugurării, 28 octombrie 2000
Pastor, Petre Moisan

București-Tei
Data inaugurării, 2 decembrie 2000
Pastor, Titus Năftănăila

Poienile, Prahova
Data inaugurării, 12 august 2000
Pastor, Cornel Toma

La nunta din Cana Galileii s-a auzit o poruncă: „Umpleți vasele acestea cu apă!” Și le-au umplut până sus” (Ioan 2,7). Erau șase la număr. Ceea ce a uimit a fost calitatea excepțională a conținutului, când toți se așteptau la ceva obișnuit. Într-un bilanț contabil,

intrările nu se echilibrau cu ieșirile. Anomalia consta în faptul că din vase a fost scos un conținut cu mult mai bun decât cel care fusese turnat în ele. Nu ține de judecata pământului ca ieșirile să fie mai mari decât intrările. Doar dacă admitem că este o lucrare supranaturală și că Isus Hristos este autorul.

Șase case de rugăciune au primit o atmosferă de nuntă o dată cu inaugurarea lor, chemându-i pe oameni să intre într-un legământ de loialitate cu Dumnezeu, pentru ca, în ele (vase de piatră) și, în principal, în sufletul oamenilor (în vasul inimii, care, prin neascultare, este de piatră), să primească un conținut divin, ca semn al răscumpărării.

Cămpina-Sălaj se leagă de o experiență providențială. Pe când un frate se afla la biroul județean de arhitectură, ca să insiste în vederea eliberării autorizației, intră o persoană distinsă, în costum bej, și îl întreabă pe președintele consiliului de administrație „Nu l-ați rezolvat pe omul acesta? Nu-l mai țineți încurcat. Dați-i autorizația și lăsați-l să plece!” Și, în ziua aceea, actul mult râvnit a fost eliberat. Fratele nostru s-a întors să întrebe cine este persoana în costum bej, ca să-i mulțumească. „Nu a intrat nici un domn în costum bej în biroul meu”, a răspuns secretara. Aceasta înseamnă că Primăria are un Funcționar al cărui ordin nu-l poate ignora nimeni, deși cei care îl îndeplinesc nu-și mai aduc aminte de El, ci doar cel în favoarea căruia a mijlocit.

Comunitatea **Poienile, Prahova**, cunoaște un șoc al transformării. Nici cei mai optimiști vizionari nu sperau să se mai demoleze construcția veche din 1957, care stătea să cadă, și în locul ei să răsară una proaspătă și atrăgătoare. Nu însă și pastorul Cornel Toma, care a știut să lege oamenii și împrejurările într-o acțiune comună și îndrăzneată. Dănsul îl apropie pe fratele său din Australia de proiectul acesta și izvorul resurselor se deschide. Mai face o strigare printre cei apropiați din America și, într-un an, vasul de cinst este terminat și închinat Domnului.

Arta finisajelor și conducerea lucrărilor i-au dat pastorului posibilitatea să-și recreeze sufletul în cea mai fierbinte dăruire prin sacrificiu, alături de oamenii credinței din Văleni și din Poienile.

Flacăra adevărului din comunitatea **Tei-București** a rămas să lumineze pe aceeași stradă. La o casă depărtare de locuința fratelui Edu, care s-a jertfit ca să ne ofere o parte din locuința sa ca loc de închinare timp de șapte ani, s-a ridicat o construcție pe structură metalică, o inițiativă unică în București. A fost creată o ambianță interioară pe măsura oamenilor, calzi la suflet și deschiși la Cuvânt, care vin să se închine aici. De asemenea, un om de bine și delegat al Cerului cu probleme de construcții pentru imobilele reprezentative ale bisericii, pe care le-a

DE PIATRĂ

ridicat, a lucrat cu pricepere și dăruire și ne-a oferit-o la cheie, refuzând orice publicitate. Pastorul Constantin Rădoi s-a consumat exemplar în vederea acestei experiențe unice.

Ceva asemănător cu evenimentele istorice biblice legate de Ierihon s-a întâmplat la **Mizil, Prahova**. În 1993, se cumpără o casă, pentru a găzdui o grupă însetată după adevăr, în urma unei evanghelizări sustinute de fratele Teofil Petre. Pereteii erau crăpați și înclinați, riscând să se prăbușească. În jurul lor, se pune o temelie și se zidește. Se înalță o nouă clădire,

prin tenacitatea celui mai aprig constructor al Conferinței Muntenia, fratele Daniel Dincă. Alături de frații din Mizil, care au sacrificat din timpul lor pentru a da viață clădirii, fratele Liviu Dumitrașcu, actualul pastor, a tras chenarul, ultimele linii de finisaj, atrăgând atenția spre nevoia de a fi complet.

Dumnezeu corectează istoria, în actele ei nedrepte, cu o precizie în care se vede în mod clar intervenția Lui. Acum a venit rândul comunității din strada **Democrației, Ploiești**. În anii comunismului, clădirea bisericii a fost confiscată și transformată în cinematograful. Fratele Gheorghe Toma, pastor în Ploiești, a încurajat spiritul lui Pavel de a revendica ceea ce este al nostru de drept. Verdictul favorabil în urma cauzei câștigată ne surprinde plăcut, deși încrederea în Dumnezeu privește ca un act normal această reușită. În seria succeselor se înscrie și retrocedarea, în urma unei acțiuni în instanță, a unei suprafețe de teren care intrase în domeniul public al Primăriei. Pe ea a fost amenajată una dintre cele mai frumoase curți din Ploiești. Oameni cu personalitate puternică au urmărit refacerea clădirii în condiții de finisaje dintre cele mai alese. Ei au uimit Conferința Muntenia prin curajul și prin forța lor. După astfel de frământări istorice și cu un asemenea rezultat, era necesar ca evenimentul inaugural să fie onorat la culme. Aici a fost prezent fratele Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale.

O „seminție” desprinsă din comunitatea Grand, care s-a numit apoi comunitatea Cort-București, se instalează în strada Vasile Gherghel 81, autointitulându-se **Maranatha**. Pe același teren, credincioșii cu inima în clopot așază o temelie pe care au ridicat ziduri frumoase ale mărturiei credinței lor. Prin dăruirea tuturor surorilor și fraților, s-a adus o jertfă de neuitat, pe care focul adevărului a mistuit-o în întregime. Rămâne de verificat și de reafirmat prezența dragostei dintâi.

Pentru ca toate aceste vase să aducă slava Mântuitorului în atenția oricărui suflet care intră în ele pentru experiența credinței, se așteaptă împlinirea poruncii divine: „... și umpleți-le până sus” (vezi Ioan 2,7).

George Uba, trezorerul Conferinței Muntenia

Mizil, Prahova
Data inaugurării, 10 iunie 2000
Pastor, Liviu Dumitrașcu

Democrației-Ploiești, Prahova
Data inaugurării, 17 noiembrie 2000
Pastor, Sorin Petreacă

București-Marannatha
Pastor, Pavel Nita

PUTEM SĂ DESCOPERIM DOUL CENTRAL

Cum lucrează Dumnezeu prin întâlnirile de lucru ale bisericii

Richard Osborn

In viața personală ne luptăm să cunoaștem și să înțelegem voința lui Dumnezeu pentru noi. Dar, într-un corp al credincioșilor, ne confruntă o provocare și mai grea: Cum să descoperim voința lui Dumnezeu în hotărârile pe care le luăm în grupuri?

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea la toate nivelurile își conduce activitatea în cea mai mare parte prin comitete, comisii, adunări generale și, o dată la cinci ani, printr-o sesiune mondială a Conferinței Generale, așa cum a fost cea de la Toronto, Canada. V-ați întrebat vreodată cum poate Dumnezeu să ajute un grup de oameni care provin din medii diverse, care au interese și nevoi diferite, să descopere voința divină în hotărârile pe care le iau în mod colectiv? Credincioșii de astăzi nu au un stâlp de nor și de foc, Urim și Tumim, un curcubeu, o suită de nori albi, un Loc Prea Sfânt, profetii Vechiului Testament sau chiar un profet al epocii moderne, ca Ellen White, care să primească viziuni.

Sincer vorbind, eu am trecut prin momente de îndoială cu privire la modul în care lucrează de fapt Dumnezeu prin întâlniri ale bisericii. Membrii vin la întâlniri, fiecare având idei preconceptuate și uneori nu ideile la care eu consimt. Facem o rugăciune la deschidere, cântăm sau ascultăm o cântare și se rostește un cuvânt devoțional. Ascultăm rapoarte, recomandări și apoi ne angajăm în dezbateri aprinse. Deseori, chiar înainte de luarea unui vot într-o problemă controversată, cineva se ridică și spune că ar trebui să ne rugăm înainte să votăm. Folosim timp îndelungat rugându-ne în grupuri mici și apoi se pare că fiecare votează exact așa cum a intenționat chiar înainte de a veni la întâlnirea respectivă. Este aproape ca și cum L-am ruga pe Domnul să binecuvânteze hotărârile

pe care fiecare dintre noi le-a luat deja mai înainte!

În paginile istoriei adventiste, descoperim o întâmplare care scoate în evidență principii importante privind modul în care lucrează Dumnezeu prin ansamblul de pași prin care ajungem la hotărâri colective în biserică.¹

Anul? 1900

Locul? Australia.

Persoana? O femeie slabă, de 73 de ani, din America, o persoană care nu dorește să plece din țara caldă pe care a numit-o căminul său timp de nouă ani.

Și atunci, de ce să plece? Pentru că Domnul o impresionează că trebuie să se întoarcă acasă împreună cu fiul și cu secretara ei, ca să dea îndrumări unei biserici pe care a ajutat-o și care acum se află împotmolită în controverse. Trebuie să participe la o sesiune a Conferinței Generale programată să aibă loc la Battle Creek în aprilie 1901. Ellen White își împachetează bagajele pentru călătoria lungă, de trei săptămâni, pe o distanță de 7.000 de mile spre casă, cu vaporul. Beția, fumatul și dansurile o țin trează în fiecare noapte, așa încât, în ultima seară de petrecere, înainte ca vaporul să sosească la destinație, ea se roagă pentru o furtună. Când se apropie de San Francisco, izbucnește o furtună atât de puternică, încât nici ea, nici vreun alt pasager nu se poate da jos din pat.

Ea se întreabă cum pot participanții la apropiata sesiune să descopere voința lui Dumnezeu în timp ce abundă atâtea probleme majore: prea multe instituții amplasate la Battle Creek, o structură care nu corespunde nevoilor bisericii aflate în creștere, îngrijorările sale că frații de la Conferința Generală domină conferințele locale, puterea tot mai mare a lui John Harvey Kellog și atitu-

dinea autoritară a prea multor conducători ai bisericii.²

Ellen White dorește ca întâlnirea să aibă loc la Oakland, California, în apropiere de St. Helena, unde s-a stabilit după întoarcerea sa din Australia. După ce a trecut prin două ierni consecutive, sănătatea sa foarte precară o face să ezite să călătorească până în statul Michigan în plină iarnă. Dar ea hotărăște că este mai importantă economisirea celor 6.000 până la 8.000 de dolari care ar fi fost cheltuiți suplimentar pentru mutarea mai aproape a locului întâlnirii, pentru confortul său. Ea consideră că sesiunea din 1901 are o importanță vitală.

Călătoria începe rău – ea își pierde cunoștința timp de 12 ore, după ce predică, în Los Angeles. Astăzi, o persoană atât de în vârstă și de firavă ar fi internată probabil într-o secție de tratament intensiv, pentru câteva zile, dar Ellen White pornește la drum în două zile. Ea merge cu trenul până la Vicksburg, Mississippi. Aici stă un timp împreună cu fiul său, Edson White, vizitându-l pe vaporul cu aburi – *Morning Star* (Luceafărul de dimineață) – folosit pentru eforturile misionare în favoarea foștilor sclavi negri din sudul Statelor Unite. Apoi își continuă drumul până la Memphis, Nashville, și în cele din urmă la Chicago. Aici predică în fața a 650 de persoane și este martoră directă la lucrarea misionară medicală începută de John Harvey Kellog. Sosirea sa la Battle Creek, după o absență de 10 ani, trebuie să fi fost dulce-amară: soțul său, James, și doi fii ai lor sunt îngropați aici. Ea stă în gazdă la John Harvey Kellog, al cărui mentor a fost când el era un copil.

Pentru această întrunire, au venit delegați din lumea întreagă. Cum putea ea să ajute un grup de membri ai bisericii cu o gândire independentă să descopere voința lui Dumnezeu cu un corp unit?

La scurt timp după sosirea lui Ellen White la Battle Creek, în martie 1901, ea este rugată insistent să înceapă să vorbească în public, deși este epuizată și slăbită din cauza călătoriei oboșitoare. În fiecare seară, Kellog stabilește ca o asistentă să-i ofere un tratament care să o ajute să se refacă.

Pe 28 martie, sora White predică la

o convenție a editorilor, exact cu două zile înainte de începerea sesiunii Conferinței Generale. Ea vorbește liber, fără note.³ Se gândește și se roagă deja cu privire la importanta sesiune programată să înceapă în câteva zile. După plecarea sa din Australia și parcurgerea unui drum așa de lung pentru a participa la o sesiune atât de importantă, Ellen White stabilește șase principii fundamentale care pot să ajute la descoperirea voinței lui Dumnezeu în luarea colectivă a hotărârilor. Aceste sfaturi ne vor ajuta și pe noi, un secol mai târziu.

Principiul 1 – Descoperim voința lui Dumnezeu într-o întâlnire, dacă avem o relație spirituală bună cu Dumnezeu la nivel individual.

În timpul predicii, Ellen White a spus: „Dacă nu suntem aproape de Mântuitorul nostru, dacă puterea și harul Lui nu sunt cu noi în mod individual, putem fi siguri că vom pleca din locul acesta cu gândul că nu am avut o întâlnire extraordinară”. Cealaltă posibilitate este exprimată astfel: „Putem să facem un cer aici, în timpul acestei întâlniri... Sau un iad... așa cum alegem”. Dacă există persoane care au venit nepregătite pentru întâlnirea cu Dumnezeu, acestea trebuie să înceapă întâlnirea umilindu-și inima în fața lui Dumnezeu și dând „la o parte tot ce intervine între sufletul nostru și El... El dorește să ne rugăm mult mai mult și să vorbim mult mai puțin... Dumnezeu va lăsa ca lumina Lui să strălucească în inima tuturor celor care, la această întâlnire, vor sta într-o relație corectă cu El”.

Principiul 2 – O întâlnire de lucru a bisericii este la fel de plină de Duhul Sfânt ca și una de rugăciune.

Ar fi posibil ca prea multă rugăciune în grup să fie un lucru rău? Unii spuseseră că trebuia folosite mai multe zile în rugăciune pentru ca Duhul Sfânt să coboare asupra credincioșilor, ca la Cincizecime. Pare o idee bună, nu? Nu, lui Ellen White nu i s-a părut o idee bună. Ea a declarat:

„Doresc să vă spun că lucrările care pot să se desfășoare la această întâlnire trebuie să facă parte la fel de mult din slujirea lui Dumnezeu ca rugăciunea. Întâlnirile de lucru trebuie să se afle sub călăuzirea Duhului Sfânt tot așa de mult ca întâlni-

rile pentru rugăciune.”

Principiul 3 – Evitați sentimentalismul și acțiunile bazate pe impuls în întâlnirile de lucru ale bisericii.

Deci, întâlnirile de comitet pe care le conducem trebuie să facă parte din slujirea față de Dumnezeu în aceeași măsură ca o întâlnire de rugăciune? Richard Foster scrie că „întâlnirile de lucru trebuie să fie considerate servicii divine”.⁴ Acest principiu al rugăciunii, în cazul întâlnirilor de grup, nu anulează ceea ce am descoperit în primul principiu, și anume că este necesară mai multă rugăciune personală.

De ce era îngrijorată Ellen White în legătură cu folosirea prea multor zile de rugăciune pentru a căuta călăuzirea Duhului Sfânt?

„Există pericolul să avem o religie sentimentală, bazată pe impulsuri. Lăsați ca lucrările desfășurate la această întâlnire să progreseze într-o astfel de sfințenie, încât cerul să le poată aproba.”

Cu alte cuvinte, Ellen White a fost în favoarea unei atmosfere de lucru, dar sfinte, în întâlnirile administrative ale bisericii.

Principiul 4 – Voința lui Dumnezeu poate fi realizată într-o întâlnire, dacă fiecare participant îi permite Duhului Sfânt să intre în viața sa.

Predica lui Ellen White a continuat: „Dumnezeu dorește să aveți o atitudine care să-I permită să sufle Duhul Sfânt asupra voastră, iar Domnul Hristos să poată locui în inimă. El dorește ca, la începutul acestei întâlniri, să dați la o parte orice controversă, luptă, disensiune, murmurare cu care ați venit... Aduceți-vă aminte că întâlnirea va fi ceea ce voi veți face din ea... Vorbiți cu Dumnezeu și El va fi cu voi”.

Principiul 5 – Deschideți-I ușa Domnului Hristos, ca să descoperiți voința Sa într-o întâlnire de lucru a bisericii.

Ellen White a folosit cuvinte din ce în ce mai tari, care îi exprimau dezamăgirea: „Și dacă nu primiți din cer putere, har și comorile adevărului pe care să le dați oamenilor, atunci, de dragul Domnului Hristos, încetați să lucrați până când veți înțelege importanța unei uniri strânse cu Dumnezeu.

El bate. Bate la inima voastră. Deschideți ușa și lăsați-L să intre. Go-

liți-vă inima de orice egoism, trăind corect, alimentându-vă corect, gândind corect. Întronați-L pe Mântuitorul în inimă... Fie ca Domnul să ne ajute să facem pași către cer”.

Principiul 6 – Când membrii bisericii se întrunesc, voința lui Dumnezeu poate fi descoperită prin lucrul colectiv ca o comunitate a credincioșilor.

A fost realizată voința lui Dumnezeu la sesiunea Conferinței Generale din 1901? Ellen White și-a exprimat uimirea față de ceea ce s-a întâmplat. Îngrijorările sale anterioare despre faptul că „un om sau mințile câtorva oameni”⁵ exercită „o putere regească”⁶ nu s-au materializat. În ceea ce probabil a fost cea mai semnificativă sesiune a Conferinței Generale din istoria bisericii noastre, s-au întâmplat următoarele lucruri:

- Au fost organizate uniuni de conferințe ca unități regionale, fapt care a ajutat la dispersarea puterii deținute până atunci doar de câțiva conducători de la Conferința Generală.

- Reprezentarea în comitetul Conferinței Generale a fost extinsă de la o mână de oameni la 25 de membri, reprezentând toate aspectele lucrării bisericii.

- Au început să fie dezvoltate departamente ale bisericii.

- Pentru prima dată s-a votat ca profesorii de Biblie să fie plătiți din zecime și că era necesară înființarea de școli ale bisericii.

- Au fost organizate societăți ale tinerilor.

Profetul a crezut că Dumnezeuul cerului și îngerii Săi „au mers printre rândurile”⁷ Tabernacolului din Battle Creek ca să le dea delegaților „o gândire corectă și calmă”.⁸ Ellen White a mărturisit că îi fuseseră date îndrumări anterioare, dar că „nu am putut să înțeleg aceste instrucțiuni decât după ce au fost aduse la îndeplinire toate lucrările de la această întâlnire”.⁹ Nici măcar ea nu a înțeles implicațiile soliilor care îi fuseseră date, dar, prin lucrarea colectivă a aceluși grup, a fost descoperită voința lui Dumnezeu.

Astăzi dorim uneori ca Ellen White să poată să fie prezentă ca să ne dea sfaturi despre felul în care să acționăm într-un moment dificil. Dar este

interesant faptul că, în timp ce era în viață și lucra, adeseori Ellen White nu a făcut altceva decât să ofere principii generale – pe care și noi le avem astăzi la dispoziție.

Ea i-a îndemnat pe delegați: „Strângeți rândurile! Strângeți rândurile!”¹⁰ Același principiu îl găsim și în Proverbele 11,14: „Când nu este chibzuință, poporul cade; dar biruința vine prin marea număr de sfinți”. În Matei 18,20 citim: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor”.

Să ne aducem aminte întotdeauna ca, atunci când membri ai Bisericii Adventiste se întrunesc în grupuri, încercând să descopere voința lui Dumnezeu, să strângem rândurile, o dată ce a fost luată hotărârea. În istoria bisericii noastre, de fiecare dată când am ajuns față în față cu o provocare, Dumnezeu le-a dat membrilor bisericii prezenți la întâlniri în grupuri discernământul, hotărârea și curajul să găsească soluții care puteau să fie doar inspirate de Dumnezeu.

Scriitorul Lloyd Douglas povestește că, în timpul studenției sale, a locuit într-un cămin. În același cămin, la parter, locuia și un profesor de mică pensionar, care era ținut într-un scaun cu roțile și nu putea să meargă mai departe de camera sa. În fiecare dimineață, Douglas se angaja în același ritual – cobora scările, deschidea ușa profesorului și întreba: „Ce veste bună aveți?”

Profesorul își lua vechiul diapazon, îl lovea ușor de scaunul său cu roțile, se gândea la nota aflată chiar la mijlocul pianului („do central”) și spunea: „Este do central! A fost do central ieri, va fi do central mâine, va fi do central peste o mie de ani de acum. Tenorul de la etaj cântă fals, pianul de pe hol nu este acordat, dar, prietenul meu, acesta este do central!”

Donald McCullough spune despre această întâmplare: „Acest om în vârstă descoperise o realitate constantă pe care se putea bizui, un adevăr neschimbător de care putea să se prindă.

„Isus Hristos este diapazonul nostru. El face să răsună do central într-o lume discordantă de adevăruri contradictorii; tonul Său definește realitatea tonală și așază toate celelalte note la locul lor potrivit... Când as-

cultăm do central, se întâmplă două lucruri: descoperirea lui Isus Hristos ne separă de Dumnezeu și ne unește cu Dumnezeu.”¹¹

Un fost coleg de-al meu din colegiu, David Lamoreaux, acordează pian. Privindu-l cum acordează un pian, am observat că, pentru fiecare notă, trebuie acordate câte trei coarde din registrul superior, în mod perfect și individual.

Când ne întâlnim în grupuri, ca membri ai bisericii, avem nevoie să descoperim doul central perfect acordat al lui Isus Hristos în viața noastră. Dacă ne golim viața de egoism, de preocuparea de sine și ne deschidem în fața voinței lui Dumnezeu, putem să descoperim doul central în întâlnirile noastre. Aceasta nu înseamnă că toți vom fi de acord cu privire la orice subiect discutat. Uneori, discuțiile pot fi energice și aprinse.

Dar, dacă descoperim doul central, putem să plecăm de la o întâlnire a bisericii în armonie și în pace. Vom descoperi că Dumnezeu ne vorbește prin comunitatea credincioșilor care lucrează împreună în iubire, ca părți complementare ale trupului Domnului Hristos.

1 Arthur L. White, *Ellen G. White Biography* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1981), vol. 5, pag. 13-110

2 Barry David Oliver, *Seventh-day Adventist Organizational Structure. Past, Present, and Future*, Andrews University Doctoral Dissertation Series, vol. XV, 1989, pag. 125

3 Porțiuni citate în Ellen G. White, *Selected Messages* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1958), cartea 3, pag. 336, 337, iar textul întreg în Ellen White, *Sermons and Talks*, vol. 2 (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1994), pag. 151-155

4 Richard Foster, *Celebration of Discipline: The Path to Spiritual Growth*, ed. rev. (San Francisco: Harper & Row, 1988), pag. 182

5 White, *Ellen G. White Biography*, vol. 5, pag. 76

6 *Ibid.*, pag. 77

7 *Ibid.*, pag. 110

8 *Ibid.*

9 *Ibid.*

10 *Ibid.*

11 Donald W. McCullough, *The Trivialization of God. The Dangerous Illusion of a Manageable Deity* (Colorado Springs: Navpress, 1995), pag. 66, 67

Richard Osborn este vicepreședinte pentru educație în Diviziunea America de Nord a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. *Adventist Review*, 3 august 2000

PASTORUL – OM AL LUI DUMNEZEU

Ion Buciuman

„Iar tu, om al lui Dumnezeu..., caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea.” (1 Tim. 6,11)

Un articol despre viața spirituală a pastorului poate să fie scris bine, într-o multitudine de feluri. Eu am ales de această dată forma pe care mi-o impune chiar cuvântul Scripturii. Dacă tot ne aflăm într-un an în care căutăm unitatea noastră în jurul Bibliei, de ce nu i-am da ocazia să ne stăpânească mintea, dezvoltând această noțiune?

Neprihănirea prin credință este sursa de putere spirituală a pastorului

Mă bucur pentru că textul ales mă obligă să aduc în atenție un subiect care devine din timp în timp sursă de dezbateri aprinse. Nu cred că este cazul acum să facem o prezentare istorică a demersului doctrinei îndreptățirii prin credință, în Biserica Adventistă. Noi nu discutăm aici o învățătură, ci o experiență, o experiență vitală pentru creștin și cu atât mai mult pentru un pastor.

Apostolul Pavel sugerează că, în timp ce omul lui Dumnezeu este vigilent față de ispita materialismului practic, el caută neprihănirea. Partea cea mai frumoasă a acestei căutări este simetria ei. Dumnezeu este în căutarea de oameni care Îl caută sau care sunt dispuși să-I accepte provocarea.

Viziunea lui Isaia, în anul morții împăratului Ozia, descrie momentul în care Dumnezeu atinge simțurile omului, pentru a-l transforma în profet al Său. Isaia vede, aude, simte mirosul de fum și simte pământul cutremurându-se de prezența divină. În acest context, el își înțelege păcătoșenia. Sursa de îngrijorare sunt buzele sale proprii necurate, care urmau să fie la dispoziția lui Dumnezeu, pentru a proclama solia Sa.

După ce Isaia înțelege ceva din măreția și slava divină și își recunoaște nevreținția, Dumnezeu îl atinge din nou, de data aceasta cu un cărbune aprins luat de pe altarul ceresc. Această nouă atingere îl curățește și îl face în stare să lucreze din însărcinare dumnezeiască.

„Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit” (Is. 6,7). Nu poate fi o descriere mai expresivă a modului în care neprihănirea este primită decât această scenă. Atunci când omul se confruntă personal cu Dumnezeu și când acceptă atingerea Sa ispășitoare, păcatul său este înde-

părtat și el devine om al lui Dumnezeu, în adevăratul sens al cuvântului. Numai în această postură poate pastorul să prezinte solia lui Dumnezeu bisericii și lumii. El își va menține această neprihănire atribuită, dacă își va împlini zilnic mandatul și chemarea divină, în puterea împărtășită lui de Dumnezeu. Această neprihănire dinamică și abundentă este puterea care îl face pe pastor să fie om al lui Dumnezeu.

Evlavia practică îi conferă pastorului o legătură permanentă cu Dumnezeu

Aceste vremuri postmoderne sunt marcate de o puternică întoarcere a oamenilor spre supranatural și spre experiențe subiective. Aproape că argumentația logică nu mai poate face față impresiilor personale puternice. Forța acestora depășește orice obstacol. Nu contează prea mult părerea generală într-o chestiune personală, care dezvoltă un înalt grad de pasiune. Acest lucru este și bun, și rău.

Viața devoțională cu adevărat de valoare devine din ce în ce mai mult un obicei la modă. Există un adevărat fluviu de cărți noi privitoare la subiectul rugăciunii și al exercițiilor spirituale private. Aceasta este latura luminoasă a noii orientări, dar asistăm în mod dramatic și la exacerbară experiențelor extrasenzoriale și oculte, promovate chiar prin mass-media.

Evlavia este o noțiune destul de greu de definit, întrucât ea are de-a face cu modul în care fiecare dintre noi percepe prezența divină. În contextul de față, mi se pare mai nimerit a folosi noțiunea de „practica prezenței”. Înțelegem prin aceasta comportamentul adoptat, setul de trăiri interioare, atitudinile intelectuale preferate față de realitatea prezenței supranaturale permanente cu noi.

Rugăciunea și viața de rugăciune reprezintă un domeniu evident al practicii prezenței. Greutatea și accentul rugăciunii nu se mai pun pe repetarea acesteia, la anumite momente ale zilei, ci pe trăirea permanentă a spiritului de rugăciune, de-a lungul zilei întregi și chiar în momentele de insomnie. Rugăciunea devine o atitudine a sufletului, mai mult decât o practică a buzelor. Ea se manifestă ca mod de comunicare necondiționată și directă, care nu poate fi limitată la un timp sau loc anume. Călătoria poate fi un timp de rugăciune,

Atunci când studiul și meditația sunt respectate și când sufletului i se oferă ocazia hrănirii și creșterii necesare, spiritul rugăciunii combină căutările și descoperirile într-o de voțiune plină de cunoștința de Dumnezeu și de înțelegerea de sine. Această experiență poate îmbrăca forma unor scrieri, fie într-un jurnal personal, fie direct, în computerul de acasă. Alte exerciții și discipline spirituale, cum ar fi postul parțial și cel total, perioadele de retragere și de contemplare, necesare clarificărilor de sine, îi oferă pastorului un substrat pe care se poate dezvolta un comportament evlavios. Lucrurile sfinte înnobilează și dezvoltă adevărata bogăție a vieții spirituale a pastorului, făcându-l în stare să vorbească cu autoritate și convingere și să poată da un bun exemplu bisericii întregi. Rugăciunea sa de mijlocire devine un serviciu apreciat și căutat de credincioși și un izvor de siguranță și de vindecare divină.

De curând, a fost instituit în biserică un serviciu al rugăciunii, iar pastorul este principalul slujbaş al bisericii, implicat în această lucrare. Se așteaptă ca propria sa devoțiune să poarte girul aprobării divine și aceasta să fie transferată asupra întregii biserici. Lucrarea pe care o poate face rugăciunea fierbinte a celui neprihănit înseamnă o sursă nelimitată de mijloace și soluții la diversele și complicatele probleme ale câmpului misionar.

Atunci când pastorul este pus în fața unor hotărâri importante, legătura sa cu Dumnezeu prin rugăciune îi conferă călăuzirea de care are nevoie pentru a nu da greș în lucrul său. Evlavia practică este calea cea mai simplă și sigură de a păstra legătura cu Dumnezeu și de a-I împlini voința, precum în cer, așa și pe pământ.

Credința este ca o ancoră care dă siguranță, în vreme de furtună

Omul lui Dumnezeu se află într-o poziție unică, lucrând într-un domeniu în care naturalul și supranaturalul se împletesc. Ca om spiritual, pastorul se va comporta uneori într-un mod greu de înțeles pentru oamenii care își duc viața mai mult în domeniul vieții materiale. În înțelesul simplu al cuvântului, credința este o dimensiune și capacitate a sufletului omenesc prin care lucrurile nevăzute devin reale și actuale.

Unul dintre bunii noștri bătrâni, devenit expert în pătrunderea în teritorii noi și înființarea de biserici, își dorea foarte mult să poată schimba locul de adunare, aflat într-o garsonieră părăsită, cu o casă de rugăciune autentică. O singură problemă părea de netrecut: banii. Credincioșii care se adunau la acea margine de țară sunt puțini la număr și fără resurse financiare stabile. Așa că fratele pastor, frământat de gândurile sale, se învățea neliniștit în așternut, în timp ce somnul refuza să vină. A coborât la marginea patului și a început să se roage, așa cum o făcea de fiecare dată când nu vedea nici o ieșire din impas. După o vreme, i-a venit în minte numele unui prieten și a început să îi scrie. Și-a așezat gândurile pe hârtie, așa cum îi erau în minte, amestecate, confuze și neîmplinite. Dar, adânc în suflet, speranța nu murise și încerca să răzbată printre gândurile de neputință.

Într-un timp destul de scurt, răspunsul a venit atât de prompt și generos, împreună cu promisiunea celor 27.000 de mărci germane, necesare cumpărării unei case de rugăciune corespunzătoare. În toamna aceasta, la marginea leneșă a Dunării, am avut bucuria unei inaugurări inedite, ca rezultat al credinței și rugăciunii. De fapt, toate cele nouă inaugurări în lanț, din această toamnă, au avut, mai mult sau mai puțin, încorporată credința care lucrează prin fapte și care mișcă marele seceriș spre împlinirea lui. Credința este ca o ancoră care dă siguranță, atunci când nimic omenesc și obișnuit nu pare să mai promită ceva.

Dragostea, răbdarea și blândețea pastorală fac mai mult decât orice competență dovedită

Omul lui Dumnezeu neprihănit, cu o viață devoțională regulată și o credință vie și lucrătoare, trăiește și se manifestă între oameni pe care îi slujește. Aceștia nu sunt întotdeauna desăvârșiți, din contră, solicită clemență și înțelegere profesională. Iubirea de oameni este prima și cea mai importantă calificare necesară celui care lucrează cu și pentru oameni. O înclinație spre legături de prietenie se poate moșteni de la părinți, dar cultivarea iubirii autentice este un efort personal liber ales, neimpus și conștient. Pasiunea pentru suflete izvorăște din înțelegerea valorii pe care acestea o au în ochii lui Dumnezeu.

Viața și învățăturile Mântuitorului sunt principala lecție din care pastorul își trage puterea de a fi răbdător și tolerant cu cei greșiți, dar dragostea nu este numai pasiune, ea presupune și foarte mult angajament. Așa spunea Steven Vitano, la Convenția Pastorală din Toronto, de la Sesiunea Conferinței Generale. Angajamentul iubirii ne face pe deplin responsabili de acțiunea și de rezultatele afecțiunii pe care o avem față de oameni. Latura disciplinară a activității pastorale poate că nu este cel mai confortabil percepută de membrii bisericii, dar, bine dozată și orientată, va câștiga suflete pe care afecțiunea fără disciplină le-ar putea pierde.

Omul lui Dumnezeu este spiritual pentru că Duhul lui Dumnezeu îl mobilizează și conduce, iar el reflectă chipul și procedeele divine în ceea ce face sau nu face. Mai înainte de toate și mai presus de orice, competența sa este neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea și blândețea. Celelalte nu pot lipsi, dacă acestea există.

*Ion Buciuman este secretarul
Asociației Pastorale a Uniunii.*

CÂT DE SĂNĂTOȘI SUNTEM?

Când v-ați pus ultima dată această întrebare? Este foarte bine să ne-o punem cât mai des, inclusiv (sau mai ales) atunci când nu suferim de o anumită boală.

Vă propunem un test cu ajutorul căruia veți putea să vă evaluați singuri stilul de viață. Desigur că el nu poate înlocui nicidecum consultul și sfatul medicului. Menirea lui este să vă dea o imagine globală cu privire la cât de sănătoase sunt obiceiurile dvs. Specialiștii afirmă că sănătatea și longevitatea sunt direct legate de deprinderile care formează stilul nostru de viață.

În același timp, am conceput testul de mai jos ca pe un instrument de evaluare generală a stilului de viață al membrilor bisericii din țara noastră. Cu cât vom primi mai multe chestionare completate, cu atât imaginea despre deprinderile care au o influență deosebit de puternică asupra sănătății adventiștilor din România va fi mai aproape de realitate. În acest sens, încurajez conducătorii departamentului de sănătate din bisericile locale să multiplice chestionarul (în măsura posibilităților), oferindu-l spre completare și membrilor care nu sunt abonați la *Curier*.

De asemenea, doresc să-i încurajez și pe cei care nu vor

obține cele mai bune rezultate să expedieze chestionarul completat (veți observa că este anonim...). Aceasta ne va permite să obținem un tablou realist al stării de lucruri și ne va ajuta mult în alegerea conținutului viitoarelor pagini de sănătate ale *Curierului*. De altfel, în numerele viitoare ale *Curierului* vom comenta rezultatele obținute.

Instrucțiuni

Completarea chestionarului este simplă: citiți cu atenție fiecare enunț din coloana din stânga, după care alegeți răspunsul care vi se potrivește cel mai bine (bifați căsuțele corespunzătoare – ☒ – din coloana din mijloc). Coloana din dreapta conține punctele corespunzătoare fiecărei opțiuni (unde este cazul). Încercuiți scorul din dreptul opțiunii selectate de dvs. La sfârșit adunați punctele obținute și citiți interpretarea.

NU UITAȚI să detașați chestionarul completat

și să-l expediați pe adresa: Uniunea de Conferințe, Departamentul Sănătate, str. Plantelor 12, 70308, București 2, cu mențiunea: Evaluare stil de viață.

Vă doresc succes și... aștept răspunsurile dvs.!

Dr. Gily Ionescu,

directorul Departamentului Sănătate al Uniunii

		Puncte
1. Vârsta		
2. Sexul	☐ Feminin	5
	☐ Masculin	3
3. Mediul	☐ Rural	5
	☐ Urban	3
4. Profesia		
5. Anul botezului în Biserica Adventistă		
6. Fost fumător	☐ Nu	5
	☐ Da	3
7. Un părinte sau o rudă apropiată a decedat înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani, prin	☐ Infarct miocardic	-5
	☐ Cancer	-5
	☐ Accident vascular cerebral	-5
	☐ Diabet	-5
8. Sufăr de următoarele boli cronice:	☐ Hipertensiune arterială	-10
	☐ Diabet zaharat	-10
	☐ Cardiopatie ischemică	-10
	☐ Obezitate	-10
	☐ Altele (precizați):	
9. Greutate (kg)		
10. Înălțime (m)		
11. IMC* (kg/m ²)	☐ 18,5-24,9	5
	☐ 25-29,9	3
	☐ >30	1
12. Micul dejun	☐ Servesc zilnic micul dejun.	5
	☐ Uneori reușesc să servesc micul dejun.	3
	☐ De obicei sar peste micul dejun.	1
13. Mese regulate	☐ Servesc masa la ore regulate și nu mănânc nimic între mese.	5
	☐ De obicei servesc masa la ore regulate, dar uneori mănânc între mese.	3
	☐ Nu am ore regulate de servire a mesei și de obicei mănânc între mese.	1

		Punctaj
14. Pâine și cereale	☐ Consum de obicei pâine neagră și cereale integrale.	5
	☐ Consum din ambele categorii cam la fel.	3
	☐ Consum de obicei pâine albă și cereale rafinate.	1
15. Consum carne.	☐ Nu	10
	☐ Da, maximum de 2 ori / lună	7
	☐ Da, maximum de 3 ori / săptămână	4
	☐ Da, de 5 ori sau mai mult / săptămână	1
16. Consum de grăsimi animale și de colesterol	☐ Prefer carne slabă, de pasăre sau de pește.	1
	☐ Prefer carne roșie (de vită sau de oaie).	0
	☐ Nu consum unt.	5
	☐ Consum unt	0
17. Consum de fructe și verdețuri	☐ 7-9+ porții* de fructe și de verdețuri zilnic	5
	☐ 5-6 porții de fructe și de verdețuri în fiecare zi	3
	☐ Sub 5 porții de fructe și de verdețuri în fiecare zi	1
18. Sare, zahăr și alte alimente rafinate (uleiuri vegetale, margarină, smântână etc.)	☐ Consum puțină sare, puțin zahăr și puține alimente rafinate.	5
	☐ Încerc să reduc consumul de sare, de dulciuri concentrate și de alte alimente rafinate.	3
	☐ Îmi place să adaug sare la mâncare și consum frecvent dulciuri concentrate și alte alimente rafinate.	1
19. Exercițiu fizic	☐ Activitate moderată spre viguroasă 5+ zile pe săptămână (30+ min. pe zi)	5
	☐ Activitate moderată 3-4 zile pe săptămână (30 min. pe zi)	3
	☐ Sunt sedentar / nu am nici un program de activitate fizică.	1
20. Consum de apă	☐ Beau zilnic 6-8 pahare de apă.	5
	☐ Beau zilnic 2-4 pahare de apă.	3
	☐ Nu reușesc să beau mai mult de 2 pahare de apă pe zi.	1
21. Expunere la soare	☐ Am grijă să ies la soare aproape în fiecare zi; port ochelari de soare și îmbrăcăminte protectoare când soarele este prea puternic.	5
	☐ Vara mă bronzez uneori, dar nu ajung la arsuri solare.	3
	☐ Vara obișnuiesc să mă bronzez și uneori sufăr arsuri solare.	1
22. Somn / odihnă	☐ Dorm 7-8+ ore / noapte; mă trezesc dimineața odihnit.	5
	☐ Dorm cel puțin 7 ore / noapte; de obicei mă trezesc odihnit.	3
	☐ De obicei dorm sub 7 ore / noapte; mă simt adesea obosit.	1
23. Stres	☐ Am simțământul că dețin controlul asupra reacțiilor și trăirilor mele.	5
	☐ Uneori se întâmplă să fiu depășit de situație și să-mi pierd stăpânirea de sine.	3
	☐ Mi se întâmplă adesea să fiu depășit de situație și să-mi pierd stăpânirea de sine.	1
24. Relații sociale	☐ Am prieteni și familie care mă ajută la nevoie; discut frecvent (săptămânal) cu ei.	5
	☐ Sunt sprijinit, într-o oarecare măsură, de familie și de prieteni, la nevoie; ocazional iau legătura cu ei.	3
	☐ Simt că nu mă pot bizui pe ajutorul familiei/prietenilor; am foarte puține legături cu ei.	1
25. Fericire / satisfacție	☐ Sunt fericit și mulțumit de modul în care decurge viața mea.	5
	☐ Sunt mulțumit de viața mea.	3
	☐ Sunt nemulțumit de viața mea și sufăr adesea de depresie.	1
TOTAL		

Judetul: _____ Conferinta: _____

Interpretare. Dacă ați obținut:

80 de puncte sau peste:	Felicitări! Stilul dvs. de viață este excelent. Țineți-o tot așa!
60-79 de puncte:	Destul de bine, dar este loc de mai bine.
50-59 de puncte:	Este cazul să luați lucrurile în serios. Identificați punctele slabe și începeți să corectați de îndată lipsurile!
Sub 50 de puncte:	Stilul dvs. de viață lasă foarte mult de dorit. Faceți-vă o prioritate din corectarea lui!

DETASAȚI ȘI EXPEDIAȚI CHIAȚ ASTĂZI CHEȘTIONARUL COMPLEȚAT!

¹ IMC = indicele de masă corporală, calculat prin împărțirea greutății (în kg) la pătratul înălțimii (în m).

² O porție de fructe înseamnă: 1 fruct integral de mărime medie, 1/4 cană fructe uscate, 1 cană fructe de pădure, 3/4 cană suc de fructe. O porție de verdețuri înseamnă: 1 cană verdețuri crude, 1/2 cană legume crude tăiate, 1/2 cană legume gătitе, 3/4 cană suc de legume

Dezamăgire pentru masa de prânz

René Evans

Când s-a întors la locul ei în adunare, pe fața mamei se citeau vești proaste. „Familia lui Morgan nu poate să vină astăzi la noi la masă”, i-a șoptit ea lui McKenzie. „Bunica ei se simte rău de noaptea trecută și au plecat toți, imediat după Școala de Sabat, ca să stea cu ea.”

McKenzie era foarte mâhnită. Morgan era prietena sa cea mai bună și, de când mama ei invitasese familia lui Morgan la masă pentru acest Sabat, cu o săptămână în urmă, McKenzie așteptase cu nerăbdare să fie împreună cu ea astăzi după-amiază.

McKenzie a privit prin adunare. La ei acasă fusese făcută o curățenie impecabilă și frigiderul era plin. Ar fi o rușine să lase ca toată munca să fi fost irosită. Pe cine altcineva puteau să invite? Chiar pe scaunul din fața ei stătea Laurel. Erau foarte bune prietene. Familiile lor mergeau uneori împreună la plimbare în Sabat după-amiază. „Ce-ar fi să invităm familia lui Laurel?” i-a șoptit ea mamei.

Mama a făcut un semn aprobator, apoi a scos din poșetă o foaie de hârtie și un pix și a scris repede un bilet. Când s-au ridicat pentru cântare, i l-a dat mamei lui Laurel.

În câteva clipe, biletul a fost restituit. „O, ne-am fi bucurat să venim la voi”, era scris pe el, „dar, de îndată ce se termină serviciul divin, plecăm la sora lui Steve. Ea a născut acum trei săptămâni și încă nu l-am văzut pe cel mic. Stă cam departe, așa că trebuie să pornim repede. Dar mulțumim pentru invitație.”

Stând pe scaun, McKenzie și-a lăsat umerii în jos, dezamăgită, și a luat de la mama biletul și pixul.

„Să invităm familia lui Allison, ce zici?” a scris ea.

„Familia lui Allison nu este astăzi aici”, a scris mama, la rândul ei. „Este plecată din oraș.”

McKenzie era gata să renunțe să mai aibă la masă pe cineva de vârsta ei, când a văzut că tatăl său ia de la mama foaia de hârtie și pixul și scrie un bilet. „Am invitat deja

familia Salazar” scria pe el.

În momentul acela, cineva de la amvon s-a ridicat în picioare ca să anunțe că urmau să se strângă darurile. „NU!” a scris McKenzie ca răspuns. „Familia Salazar are BĂIEȚI. Și ei nu vorbesc foarte bine în engleză. NU!”

Tatăl a scris din nou pe bilet. „Este prea târziu, draga mea”, începea mesajul. „Când am aflat că familia lui Morgan nu poate să vină la noi, m-am gândit că ar fi frumos să invităm o familie pe care nu prea o cunoaștem. Știu că vei fi gazdă bună.”

McKenzie a pus banii în coșul de daruri, când diaconul a ajuns în dreptul ei. O oarecare supărare o mai chinuia încă. Dar, privindu-i pe ceilalți care puneau daruri în coș, a început să gândească. Familia Salazar venise de curând dintr-o altă țară. Se părea că nu cunoaște multe persoane. Purta haine care arătau cam vechi și nu întotdeauna se potriveau foarte bine. Poate că această familie nu avea mulți bani. Poate că invitația la altcineva acasă era ca un dar.

Foarte bine, s-a gândit ea. Pot să mă descurc. O după-amiază cu acești băieți nu înseamnă moartea.

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

• Citiți, în Luca 14,1-24, despre o ocazie în care Domnul Isus Se afla într-un Sabat la cineva la masă și pilda celor poftiți la cină. De ce crezi că primii oameni care au fost invitați nu au venit? Cum crezi că s-au simțit și că au apreciat invitația cei din al doilea grup, care au fost invitați? De ce crezi că a spus Domnul Isus pilda aceasta?

• Întrebă pe un adult dacă i s-a oferit vreodată un bilet la un eveniment sau dacă a fost surprins de o invitație pe care a primit-o. Cum l-a făcut să se simtă?

• Desenează o scenă care să reprezinte o ocazie splendidă de servire a mesei, la care participă mai multe persoane. Cum te-ai simți dacă ai fi invitat la o astfel de masă?

• Cântați o cântare potrivită, de exemplu „Voi, servi, degrabă-acum ieșiți” (*Imnuri creștine*, nr. 252), care vorbește despre masa la care Dumnezeu îi invită pe toți oamenii, sau o altă cântare preferată. Ce crezi că înseamnă această masă?

• Când vă rugați, mulțumește-I lui Dumnezeu pentru că te-a invitat să mănânci la masa Lui.

„O, scumpă Școală de Sabat...”

Ernest Szász

„Lucrarea Școlii de Sabat este foarte importantă și toți cei care iubesc adevărul trebuie să depună eforturi pentru ca ea să prospere” (Ellen White, *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, pag. 8).

Printre darurile Sale multiple prin care dorește să o pregătească pe mireasa Sa pentru nunta Mielului, Dumnezeu a dăruit poporului Său Școala de Sabat, cu multele binecuvântări ascunse în mina studiilor biblice și a părtășiei din grupe.

Obiectivele Școlii de Sabat

Ideile, obiectivele și structura organizatorică a Școlii de Sabat sunt mai vechi decât organizația noastră mondială. În august 1852, lecțiile scrise de James White, „Studii biblice pentru tineri”, au fost tipărite în *Instructorul tineretului* pentru păzitorii Sabatului. Lecțiunile – 52 la număr – scrise de R. F. Cottrell au precedat sistemul tipăririi de studii trimestriale ale Școlii de Sabat, aflat în funcțiune și acum.

Școala de Sabat a luat ființă ca să proclame Evanghelia cea veșnică tuturor oamenilor în contextul întregii solii îngerești din Apocalipsa 14,6-12, cu următoarele obiective: să câștige, să susțină și să instruiască pentru Isus pe adulții, tinerii și copiii din interiorul bisericii, dar și din afara acesteia.

Școala de Sabat lucrează pentru salvarea celor pierduți, oferă părtășie, îi consolidează pe credincioși în adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu și își extinde lucrarea în afară, către prieteni și cunoscuți.

Școala de Sabat în viziunea sorei White

Studiul susține sănătatea sufletului. „Școlile noastre de Sabat nu sunt altceva decât societăți biblice” (*ibid.*, pag. 8).

„Nici un bărbat, nici o femeie și nici un tânăr nu pot să atingă desăvârșirea creștină și, în același timp, să negligeze studierea Cuvântului lui Dumnezeu... Studiul acesta îl face în stare pe cercetător să observe îndeaproape

Modelul divin, pentru că Scripturile dau mărturie despre Domnul Hristos” (*ibid.*, pag. 12).

„Cel care studiază în Școala de Sabat trebuie să fie stăruitor. Să sape adânc, să cerceteze cu cea mai mare grijă ca să descopere adevărurile prețioase conținute în lecțiunile săptămânale. Aceste ocazii și privilegii deosebite să nu fie neglijate. Dumnezeu dorește ca aceia care mărturisesc că sunt urmași ai Săi să aibă toate dovezile cu privire la învățăturile din Cuvântul Său. Când și unde pot fi obținute acestea mai bine decât în tinerețe, la Școala de Sabat?” (*ibid.*, pag. 15).

„Școala de Sabat le oferă părinților și copiilor o ocazie prețioasă pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Dar, ca să aibă ajutorul pe care trebuie să-l primească din aceasta, atât părinții, cât și copiii trebuie să consacre timp pentru studierea lecțiilor... Părinți, rezervați-vă câte puțin timp în fiecare zi ca să studiați lecția Școlii de Sabat cu copiii voștri. Folosiți metode potrivite pentru studierea Scripturilor în familia voastră. Neglijați lucrurile lumești... dar asigurați-vă că sufletul este hrănit cu pâinea vieții” (*ibid.*, pag. 25).

Școala de Sabat – un câmp misionar. „Școala de Sabat este un câmp misionar foarte prețios și, dacă acum există semne de bine, acestea

sunt doar indicii și începuturi pentru ceea ce poate fi făcut” (*ibid.*, pag. 8). „Școala de Sabat ar trebui să fie unul dintre cele mai importante și mai eficiente mijloace de aducere a oamenilor la Hristos” (*ibid.*). „Școala de Sabat este o ramură importantă a lucrării misionare, nu doar pentru că le oferă tinerilor și celor în vârstă cunoștințe din Cuvântul lui Dumnezeu, ci și pentru că trezește în ei iubirea față de adevărurile sale sfinte, dorința să le studieze personal; mai presus de toate, ea îi învață să-și aducă viața în armonie cu învățăturile ei sfinte” (*ibid.*, pag. 9).

Inima necesită resuscitare chiar acum!

Una dintre cântările cu care deschidem – uneori plic-

tisiți și din rutină – Școala de Sabat este: „O, scumpă Școală de Sabat...” Nu este greu de constatat în ce măsură și pentru câți dintre noi este scumpă Școala de Sabat, la aproape 150 de ani de la înființarea primelor unități independente ale ei. Pentru a vedea relația personală cu tot ce înseamnă Școala de Sabat, inclusiv obiectivele sale, este suficient să ne luăm timp pentru o sinceră cercetare de sine.

Rapoartele prezentate de secretarii Școlii de Sabat, în fiecare sâmbătă, reflectă situația unei biserici locale. Rapoartele semestriale ale conferințelor trimise la uniune descriu starea în care se află „inima” bisericii. Numărul celor care participă la Școala de Sabat fluctuează între 50 și 70% din numărul total al membrilor. În America de Sud, unde biserica înregistrează o creștere semnificativă, numărul membrilor Școlii de Sabat este mai mare decât numărul membrilor bisericii. Câți studiază zilnic lecțiunea? Aproximativ 50-55% dintre cei care participă, iar cei care

se implică în activitate laică prin măturie personală, seminarii, distribuie de literatură, acțiuni sociale etc. este și mai redus. Se potrivesc cuvintele inspirate: „În cadrul lucrării sacre de predare a adevărilor din Cuvântul lui Dumnezeu, se poate face mult mai mult decât s-a realizat până acum” (*ibid.*, pag. 8).

Școala de Sabat este bolnavă! Dar... cine este Școala de Sabat? Această „inimă” a bisericii are nevoie de resuscitare prin eforturi comune și susținute!

Înțelegerea situației și a importanței rolului pe care îl poate împlini Școala de Sabat în viața bisericii a determinat conducerea Uniunii de Conferințe să declare primul an al acestui nou mileniu drept „Anul Școlii de Sabat”.

În acest an de har, să realizăm cu ajutorul Duhului Sfânt revigorarea Școlii de Sabat și, implicit, a bisericii, prin studiul zilnic, sistematic și prin participare regulată, activă în grupele multifuncționale ale Școlii de Sabat, precum și prin implicarea

vie în mărturisirea credinței în Isus, Domnul nostru.

„Lucrătorilor Școlii de Sabat le sunt încredințate responsabilități sfinte, iar Școala de Sabat ar trebui să fie locul unde, printr-o legătură vie cu Dumnezeu, bărbați și femei, tineri și copii să fie pregătiți atât de bine, încât să devină o putere și o binecuvântare pentru biserică. Atât cât le stă în putere, ei trebuie să ajute biserica să meargă înainte și în sus, din putere în putere” (*ibid.*, pag. 9).

Școala de Sabat nu aparține unui departament! Ea este un bun al bisericii, este a noastră! Sunt încredințat că, avându-L pe Domnul de partea noastră, laici și pastori, ne vom uni forțele și, la momentul evaluării, ne vom bucura împreună de rezultatele multiple ale eforturilor noastre conjugate. Atunci, având conștiința curată, vom cânta cu bucurie și cu entuziasm: „O, scumpă Școală de Sabat...” *Împreună, vom reuși!*

Ernest Szász este directorul Departamentului Școala de Sabat și Activitatea Laicilor al Uniunii.

Scrisori / Urmare de la pagina 4

de intonații romanțate sau în stilul celor de la operă. Poate faptul că, indiferent de cum și ce anume se cântă, nu moare nimeni – după cum spunea, cu umor, un mare muzician – ne-a făcut să tolerăm neluarea în serios a muzicii. Totuși, semeni de-a noiștri din afara bisericii au sesizat „nesincronizarea” dintre calitatea doctrinelor și muzica adesea mult mai puțin elevată sau, ca să citez (pentru că nu ne ajută să ne ascundem), „de speță joasă”, care se aude în bisericile noastre. Cel puțin acest lucru ar trebui să ne invite la o autoevaluare.

Există încă foarte multă disponibilitate din partea lui Dumnezeu pentru a ne ajuta să găsim calea către o muzică ce oferă mai mult sub aspectul valorii și al profunzimii ei și care să fie totodată accesibilă și atrăgătoare. Sigur că avem nevoie

de nou. „Cântați Domnului o cântare nouă!” (Ps. 98,1 etc.), suntem îndemnați prin psalmi. „Veniți să cântăm cu veselie Domnului” (Ps. 95,1), iată un alt îndemn provenit din aceeași sursă. Într-adevăr, nu există un rău mai mare decât cel de a-I cânta lui Dumnezeu fără elan, fără convingere. „Muzica ar trebui să aibă frumusețe, patos și putere. Fie ca glasurile să se înalțe în cântări de laudă și de devoțiune” (*Mărturii*, vol. 4, pag. 71).

Nu începe nici o îndoială că interpretările laodiceene îl întristează, în loc să-L bucure pe Dumnezeu... Am putea lua exemplul de la felul în care prezenta Isus Evanghelia: atât de viu, simplu, dar niciodată superficial. Fiecare mesaj al Său era pătrunzător, reușind să schimbe, să revoluționeze mentalități, acolo unde găsea deschidere. Printr-o asemenea evanghelie a muzicii am putea modela gustul muzical al ascultătorilor, îndeplinind un rol superior celui de a satisface pur și

simplicul gustul majorității. Nu este un rol simplu, cu rezultate obligatoriu imediate. Dar oferă mari satisfacții în timp aici, pe pământ, și binecuvântări cerești, valabile pentru o veșnicie întreagă!

*Lăcrămioara Tajti-Ionescu
Profesor de muzică, București*

Considerăm că observațiile făcute în scrisoare sunt întemeiate și importante și că subiectul ar trebui să stârnească mai mult interes, mai multă preocupare în rândul tinerilor și mai ales al muzicienilor noștri. Apelăm la specialiștii din biserică în domeniul muzicii să ajute la înțelegerea și folosirea celor mai bune materiale muzicale de către membrii bisericii. Curierul Adventist este dispus să găzduiască articole bune privitoare la acest domeniu, cam neglijat în ultimul timp. Așteptăm deci materiale pe această temă. – Redacția

Liderii de tineret – înlocuitorii părinților sau asistenții lor?

Beniamin Anca

Era o zi toridă de vară. Locul de tabără era plin de agitație. Fiind ziua sosirii, părinți și copii se amestecau într-o continuă alergare pentru a fi gata la momentul de deschidere. Unii, deja familiarizați cu taberele, se descurcau destul de bine; alții, aflați abia la început, puteau fi observați ușor, printr-o anumită timiditate și stângăcie. În această mișcare continuă, unul dintre părinți s-a apropiat de mine. Copilul său venise pentru prima dată în tabără. „Frate, vă rugăm să aveți grijă de ei.” Din privire și din tonul vocii, se vedea că nu o spune din formalism. Probabil că, la fel ca mulți alți părinți, nu a luat atât de ușor decizia de a-și lăsa copilul să plece de acasă pentru o săptămână. Pentru el, această decizie a însemnat și un act de încredere. Încredere în noi, cei care organizăm tabăra.

La fel ca în acest caz, în toată țara, în fiecare zi, mii de părinți au încredere în instructorii și liderii de tineret, bucurându-se de activitățile pe care aceștia le desfășoară cu copiii lor. Entuziasmul acestor lucrători, perseverența lor și rezultatele dovedite le întăresc această încredere.

Aceste imagini sunt încurajatoare. Ne-am obișnuit ca, aproape în fiecare comunitate, instructori de licurici, de exploratori sau de companioni ori diriginți de tineret să-și sacrifice timpul și energia pentru mântuirea celor mici. Este foarte bine. Dar de aici până la eroare nu este decât un pas. Nu lipsește mult ca părinții să doarmă liniștiți, simțind că, în sfârșit, „îzbăvirea” copiilor a sosit. Părinții ar putea să fie prea liniștiți, să nu mai simtă că ei nu pot fi înlocuiți cu nimeni. Liderii de tineret ar putea să creadă că ei sunt totul. O dată ce copilul a intrat la licurici, profitând de consacrarea inimoșilor instructori, se pare că de părinți nu mai depinde mare lucru. Indiferent dacă părinții fac sau nu ceva pentru copii, instructorul pare a fi „colacul de salvare”.

Este evident că lucrarea cu tineretul din cadrul bisericii reprezintă împlinirea unui mandat divin. Departamentul de tineret și misiunea sa reprezintă o providență a lui Dumnezeu. Exemplul suprem îl reprezintă Domnul Hristos. Atenția deosebită și constantă pe care El a acordat-o copiilor și tinerilor în lucrarea Sa este o mustrare pentru cei care condamnă astăzi sau consideră inutile activitățile liderilor de tineret. „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți” (Mat. 19,14), a spus El. Când era pe punctul de a pleca, mandatul a fost încredințat mai departe: „Paște mieușei mele” (Ioan 21,15), i-a spus Domnul lui Petru.

Istoria sacră confirmă faptul că, atunci când biserica s-a ocupat de formarea celor mici, rezultatele n-au întâr-

ziat să apară. Un exemplu îl constituie Școlile profetilor. „Aceste școli trebuia să servească drept stavilă față de coruperea care se întinsese atât de mult; să se îngrijească de bunul mers intelectual și sufleteș al tineretului și să aibă ca țintă prosperitatea națiunii, oferindu-i bărbați destoinici, care să acționeze în temere de Dumnezeu, ca sfătuitori și conducători... Aceste școli s-au dovedit unul dintre mijloacele cele mai eficiente pentru promovarea neprihănirii care 'înalță pe un popor' (Prov. 14,34). Ele au ajutat în mare măsură la punerea temeliei acelei uimitoare prosperități, prin care s-au remarcat domnia lui David și cea a lui Solomon” (*Education*, pag. 46, 47). În timpul Reformei, într-o singură generație s-a schimbat fața Europei, pentru că reformatorii au știut să investească în tineri. După încă o generație, o bună parte din ce s-a câștigat a fost pierdută. Urmașii reformatoarelor au uitat strategia care le adusese succes.

Astăzi există multe biserici locale în care activitatea liderilor de tineret a produs o schimbare. Participând la activitățile lor, urmărind programele pe care le prezintă sau ascultând experiențele pe care le povestesc, nu poți decât să-L lauzi pe Dumnezeu pentru ceea ce fac ei.

Am avut ocazia să vizitez o comunitate destul de mare, în care aproape că nu exista nici o persoană între 15 și 30 de ani. Și nu pentru că acolo nu ar fi existat și copii. Existau copii, dar ei nu veneau la biserică. Puteai să asculți istorii triste povestite de părinți, cu lacrimi în ochi, despre tineri care i-au întors spatele lui Dumnezeu. Însă a apărut o rază de speranță. În acea comunitate, a fost înființată o grupă de exploratori. Acești copii au devenit foarte activi, încercând chiar să suplinească absența generației de mijloc. Micul lor cor a înlocuit de multe ori corul inexistent al comunității. Privindu-i, nu poți decât să gândești că, dacă această activitate va continua la fel, acești copii au toate șansele să rămână în biserică.

Dincolo de toate aceste dovezi, mai există un adevăr. Este fața cealaltă a monedei. Și anume că părinții au un rol vital în educarea și formarea copiilor lor. „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le înpărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deut. 6,6.7). „Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului” (Efes. 6,4).

Inspirația prezintă în mod detaliat și fără dubii rolul părinților. „Sistemul de educație instituit în Eden avea în centru familia. Adam era 'fiul lui Dumnezeu' (Luca 3,38) și copiii Celui Prea Înalt primeau învățătură de la

Tatăl lor. Școala lor a fost, în sensul cel mai adevărat al cuvântului, o școală a familiei. În planul divin privind educația, așa cum a fost adaptat la starea omului după căderea sa în păcat... familia era școala, iar părinții erau învățătorii. Pe timpul patriarhilor, predomina educația care avea în centrul său familia... Aceasta a fost metoda de educație pe care Dumnezeu a dorit să o stabilească în Israel" (*Education*, pag. 33, 34). „În împrejurări schimbate, adevărata educație este adusă și astăzi în armonie cu planul Creatorului, planul școlii din Eden" (*ibid.*, pag. 30).

Imaginea începe să devină completă. Dacă rolul bisericii, prin toți lucrătorii săi de tineret, este incontestabil, la fel de incontestabil este rolul mamei și cel al tatălui. „Primul învățător al copilului este mama. În perioada când el poate fi impresionat cel mai mult și când are loc dezvoltarea sa cea mai rapidă, educația copilului se află în mare măsură în mâinile mamei. Ei i se dă prima ocazie să formeze caracterul copilului spre bine sau spre rău... Atât tatălui, cât și mamei le revine responsabilitatea pentru educația de la început a copilului, precum și pentru educația sa de mai târziu" (*ibid.*, pag. 275, 276).

Așadar, părinții care au crezut că, o dată cu dezvoltarea programelor de tineret, și-au încheiat mandatul s-au înșelat. „Adevăratul tată și adevărata mamă consideră că niciodată nu vor fi eliberați complet de responsabilitatea care le-a fost încredințată" (*ibid.*, pag. 277). Pentru responsabili de tineret, s-ar putea ridica mai multe întrebări: cum ar putea fi îndeplinită lucrarea cu tinerii în așa fel, încât ea să fie un sprijin real pentru părinți? Cum ar putea liderii de tineret să nu preia responsabilitățile care sunt de fapt ale părinților? S-ar putea stabili o colaborare între instructorii de tineret și părinți în așa fel, încât planul Lui Dumnezeu să fie îndeplinit în mod armonios? Aceste întrebări se ridică de la sine. Dar cuvintele inspirației par surprinzătoare. „În formarea caracterului, nici o altă influență nu are atâta importanță câtă are influența căminului. Lucrarea învățătorului [a lideru-

lui de tineret – n.n.] trebuie să o completeze pe cea a părinților, dar nici decum să o înlocuiască. În tot ceea ce are legătură cu binele copilului, efortul părinților și al educatorilor [al liderilor de tineret – n.n.] trebuie să fie acela de a coopera" (*ibid.*, pag. 283).

În *Curierul Adventist* din iulie 2000, în articolul „Licuricii", cititorii au avut ocazia să cunoască felul în care providența lui Dumnezeu a condus la dezvoltarea programului pentru copiii din clasele I-IV. A fost încă o etapă în dezvoltarea programului de tineret. Așa cum a fost conceput inițial, programul de licurici a stabilit foarte bine rolul instructorului, dar mai puțin rolul părinților. Însă providența lui Dumnezeu a lucrat în continuare. Între 6 și 8 noiembrie, a avut loc, la Sovata, Convenția Națională a Instructorilor de Licurici. Invitat special a fost Norm Middag, pastor pensionar, consilier al Departamentului Tineret al Conferinței Generale, un adevărat veteran al lucrării cu tineretul. Fratele Middag a parcurs toate nivelurile de slujire, de la instructor de exploratori până la director de tineret al Diviziunii America de Nord.

Astfel am avut posibilitatea să cunoaștem o altă dimensiune a programului de licurici, și anume implicarea mai activă a părinților. A fost o prezentare profundă, care ne-a ajutat să ne formăm o viziune echilibrată cu privire la rolul părinților în colaborare cu instructorii de licurici. Așa cum există acum, programul de licurici a fost creat pentru a-i asista pe părinți în importanțele lor responsabilități, ca primii învățători și evangheliști pentru copiii lor. Programul își propune să întărească relația părinți-copii și să contribuie la dezvoltarea copilului în domeniile spiritual, fizic, mintal și social. În acest mod, biserica și școala pot lucra împreună cu părinții pentru a crește un copil fericit.

Declarația de misiune a organizației licuricilor din Diviziunea America de Nord prezintă felul în care au fost înțelese echilibrul și relația dintre instructori și părinți. „Organizația de licurici din America de Nord servește copiii din comunități culturale diferite,

din clasele 1-4, și pe părinții lor, precum și pe cei care îi îngrijesc, printr-o slujire totală. Scopul programului este să le ofere sprijin părinților și persoanelor care îi îngrijesc pe copii, în conducerea și încurajarea acestora într-o relație care se dezvoltă permanent, plină de bucurie și dragoste, cu Isus Hristos. Această organizație oferă o instruire bazată pe o anumită programă, pune la dispoziție programe care ajută la prosperitatea familiei, asigură resurse suplimentare și instruire pentru voluntari, în conformitate cu filozofia adventistă. Programul pentru licurici lucrează pentru îndeplinirea mandatului Evangheliei (Matei 28,18-20) și depinde de susținere din partea bisericii locale și de împuternicirea Duhului Sfânt."

Dacă până acum instructorii de licurici aveau programate patru întâlniri pe lună cu copiii, acum lucrurile se vor schimba. Instructorii se vor întâlni cu copiii o dată sau cel mult de două ori pe lună. O altă întâlnire va fi dedicată părinților – care vor forma o rețea a familiilor – împreună cu invitați speciali, care vor avea posibilitatea să le ofere părinților asistență în problemele educării copiilor. Ultima întâlnire va fi o ocazie destinată relației părinte-copil și astfel va aduce la îndeplinire planul inițial al lui Dumnezeu, colaborarea familie-biserică în formarea tinerilor.

Bineînțeles că nu este ușor nici pentru liderii de tineret, nici pentru părinți să înțeleagă și să accepte această nouă modalitate de lucru. Suntem atașați încă de acele imagini în care instructorul face totul, iar părintele este un spectator entuziasmat. Marea încercare pentru viitorul instructor de licurici și de tineret va fi aceea de a le ceda părinților o parte din laurii săi. Marea provocare pentru părinți este să accepte partea lor de responsabilitate.

Pe parcurs, când copiii vor mai crește și vor deveni exploratori și companioni, raportul se va mai schimba. Dar pentru instructori va fi clar că ei nu-i vor putea înlocui pe părinți, așa cum părinții vor aprecia ca fiind indispensabil efortul acestor lucrători zeloși.

Beniamin Anca este directorul Departamentului Tineret al Conferinței Transilvania de Nord.

Dragostea... ca medicament

Doinița Ciobanu

Nu demult, într-un cabinet medical, un bolnav stătea disperat în fața medicului, întrebând: „Domnule doctor, puteți să-mi dați un medicament care să mă facă să uit de toate necazurile mele și să mă simt mai bine?”

Cred că aceasta poate fi întrebarea fiecăruia, deoarece toți vrem să ne simțim bine sau mai bine decât suntem acum. Starea sufletească influențează sănătatea fizică. Atunci când în inimă este pace și liniște, viața noastră exterioară reflectă împlinire și mulțumire. Starea aceasta aduce sănătate ființei noastre. Iar dacă vine o încercare a vieții, suntem pregătiți și din punct de vedere sufletească, și din punct de vedere fizic să-i facem față.

Există vreun medicament special care să ne ajute să ne simțim bine? Trebuie să fie ceva care să motiveze fiecare fibră a ființei noastre și care să ne ajute să emanăm în jur fericire!

Vă invit să intrăm într-o farmacie și, de pe rafturile încărcate și viu colorate, să alegem un medicament format din opt litere: **dragoste**.

Să ne uităm cu atenție la termenul de valabilitate: veșnicia. Pentru că dragostea este o flacără de la Dumnezeu, este de origine divină și nu-și pierde niciodată valabilitatea.

Mă întrebați, poate, cum se numește farmacia specială în care am găsit acest medicament. Se numește **Biblia**.

Cine este Cel care prescrie tratamentul? Însuși Dumnezeu.

Ca orice medicament, și dragostea poate fi administrată, dar... de câte ori pe zi?

În farmacia în care am intrat, întâlnim următorul anunț: „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși” (1 Cor. 11,28). Aceasta înseamnă că trebuie să mă întreb: Știu eu să iubesc? Cum? Când? Cât iubesc? Cum trebuie să se

manifeste dragostea? Căci esența vieții omului este a iubi și a fi iubit!

Doctorul Richard Selze descrie o scenă dintr-un salon de spital, după operația facială a unei tinere: „Am stat lângă patul în care era întinsă tânăra femeie... fața ei, după operație... gura contorsionată... înspăimântător... Un nerv facial ce activa un mușchi al gurii fusese atins. Va rămâne așa de acum înainte. Deși am urmat cu strictețe structura nervoasă facială, totuși, ca să pot elimina tumoarea din obraz, a trebuit să tai acest mic nerv. Soțul ei este în salon. Stă pe partea cealaltă a patului și par a fi într-o lume doar a lor, izolată de rest.

Cine sunt ei? mă întreb. El și tânăra aceasta, cu gura contorsionată creată de mine, se privesc și se ating cu atâtă dragoste. Femeia întreabă: 'Gura mea va rămâne așa pentru totdeauna?' 'Da', răspund eu, 'așa va rămâne, pentru că a trebuit să tai un nerv.' Ea tace resemnată, dar tânărul spune zâmbind: 'Mie îmi place. E dragălașă.'

Deodată am realizat ce fel de om este el. Îmi cobor

privirea. Nimeni nu rezistă în fața unei asemenea iubiri. Fără să îl deranjeze, el se apleacă să o sărute, încercând să-și torsioneze buzele după ale ei.”

Indiferent de cicatricile pe care le purtăm și care sunt urme ale păcatului, noi suntem iubiți de Dumnezeu. Suntem frumoși pentru El. Am fost creați după chipul Său și nu va înceta niciodată să ne iubească.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu...” (Ioan 3,16).

Dragostea este cel mai bun medicament!

Doinița Ciobanu conduce Departamentul Misiunea Femeii în Conferința Moldova.

Fără să îl deranjeze, el se apleacă să o sărute, încercând să-și torsioneze buzele după ale ei.

CONVOCARE OFICIALĂ

Adunarea Generală a Conferinței Oltenia a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Craiova, strada 24 ianuarie nr. 1, pentru zilele de duminică și luni, 29-30 aprilie 2001, ora 8,00.

Sabinel Bancu, *președinte*
Viorel Unteșu, *secretar*

CONVOCARE OFICIALĂ

Adunarea Generală a Conferinței Muntenia a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Cernica, pentru ziua de miercuri, 2 mai 2001, ora 8,00.

Teofil Petre, *președinte*
Leonida Ghioaldă, *secretar*

CONVOCARE OFICIALĂ

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Cluj-Napoca, strada Moților 47, pentru ziua de duminică, 6 mai 2001, ora 8,00.

Iosif Suciu, *președinte*
János Ilyés, *secretar*

CONVOCARE OFICIALĂ

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Sud a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Târgu Mureș, strada Călărașilor 55, pentru ziua de marți, 8 mai 2001, ora 8,00.

Emilian Niculescu, *președinte*
Géza Szász-Cserei, *secretar*

În așteptarea... / Urmare de la pagina 5

întâmpla nimic care să schimbe porunca stăpânului și îndatoririle sale morale. Acestea sunt mai presus de timp. Acest rob anticipează sfatul lui Pavel: „Dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu” (1 Tim. 3,15). El inspiră încredere și siguranță. El are propriile lui întrebări și este onest cu ele, dar este neclintit în ascultarea de normele morale imutabile.

În cazul celui de-al doilea rob, „din nefericire, întârzierea conduce la comportament rău. Lipsit de orientare morală într-o situație incertă, el se lasă stăpânit de patimi josnice. Începe să fie rău cu ceilalți și să trăiască o viață imorală, gândind că are

Adresă de e-mail pentru Curierul Adventist. Din luna decembrie 2000, *Curierul Adventist* are adresa de e-mail: curierazs@fx.ro. Cititorii și colaboratorii revistei pot să trimită corespondența dâșilor direct la această adresă.

Erata. În lista comunităților inaugurate în Conferința Oltenia în anul 2000, publicată în *Curierul Adventist* (decembrie 2000, pag. 7), comunitățile Râmestii (nu Râmestii) și Călimănești sunt din județul Vâlcea, iar comunitatea Vitomirești (nu Vitominești Rm. Vâlcea 2) este din județul Olt. Erorile aparțin redacției.

Biserici adventiste dedicate la Tel Aviv. În Sabatul din 10 decembrie 2000, au fost dedicate trei biserici adventiste la Tel Aviv, Israel. Vineri seară, a avut loc ceremonia de dedicare a bisericii adventiste a vorbitorilor de limba română, dintre care fac parte persoane atât din România, cât și din Republica Moldova. Aici sunt cca 80 de membri cu scrisoare de recomandare și de regulă se adună cam 140. Predica a fost rostită de fratele Adrian Bocăneanu, președintele Bisericii Adventiste din România, iar rugăciunea de consacrare a fost rostită de fratele Peter Roennfeldt, secretarul Asociației Pastorale a Diviziunii Trans-Europene, din care face parte și Israelul. În Sabat dimineață, aproximativ 400 de vorbitori de limba română s-au adunat pentru serviciul divin într-o sală de cinema din Tel Aviv, care s-a dovedit neîncăpătoare. La Ierusalim sunt, de asemenea, cca 15 membri de limba română, iar cei care

se adună de obicei sunt 30-40.

În același Sabat, a fost inaugurată biserica ghaneză din Tel Aviv, cu participarea fratelui Matthew Bediako, secretarul Conferinței Generale, originar din Ghana. Ceremonia de dedicare a fost urmată de un festival al misiunii, cu muzică și experiențe, cu scopul strângerii de fonduri pentru acoperirea datoriiilor legate de cumpărarea și amenajarea sălii, aflate la etajul unui imobil. Între participanți, s-au aflat și trei membri ai corpului diplomatic ghanez din Israel, între care o dnă care a lucrat și la ambasada ghaneză din București, cu mai mulți ani în urmă.

În Sabat după-amiază, a avut loc dedicarea bisericii noi din orașul Petakh Tikva, care face parte din marea aglomerație urbană numită de obicei Tel Aviv. Aici este un nou loc de adunare, de asemenea închiriat și care tocmai a fost amenajat, cu mult efort și bun-gust. Sunt înscrși în registru cam 70 de membri, dar cei care se adună cu regularitate sunt în jur de 160. Fratele Bediako a rostit predica, în care a subliniat importanța decisivă a consacrării inimii pentru slujirea lui Dumnezeu.

Fratele Richard Elofer este președintele Misiunii Adventiste din Israel, iar fratele Otinel Iancu, originar din România, este pastorul celor mai multe comunități și grupări adventiste de limba română. El lucrează în Israel de 12 ani.

Din Buletinul Președintelui Uniunii,
14 decembrie 2000

destul timp în față” (George Knight, *Matthew*, pag. 243). El poate își justifica violența față de ceilalți slujitori, îi acuză că sunt leneși și spune că din cauza aceasta nu vine stăpânul. După ce îi bate, se simte vinovat și trebuie să-și amortească într-un fel conștiința. Luca ne spune că „se îmbată”.

În acest timp de întârziere, asemenea acestui rob, putem să fim stăpâniți de nervozitate și să încercăm să recuperăm rămănerile în urmă prin inițiative brutale și zgomotoase. Dacă ni se pare că nu suntem susținuți, ne lăsăm în voia mâniei și a violenței. Aceasta nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Parabola ne spune că Domnul îi va aprecia pe aceia care, în condiții

care predisun la dezordine și la reacții violente, își vor păstra stăpânirea de sine și vor îndeplini, cu naturalețe și bunătate, ordinele stăpânului. Grijă lor principală va fi ca fiecare dintre cei încredințați lor să-și primească hrana la vremea hotărâtă. Dacă sunt întrebări, acestea își vor găsi răspunsul puțin mai târziu. Dacă sunt nemulțumiri și neîmpliniri, acestea nu vor conduce la acuzații vehemente. Când va veni, Stăpânul va ști ce să facă și cu acestea. Nimic nu va tulbura bucuria așteptării și mulțumirea sosirii Stăpânului: „Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!” (Mat. 24,46).

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

În numărul de față,
Editorialul ne îndeamnă să
ne hrănim din Cuvântul
adevărului, iar *Cuvântul*
președintelui ne învață să-i
hrănim și pe cei din jur,
indiferent de vârstă.
Articolele de la paginile 6,
11, 13 și 15 ne ajută să
înțelegem mai bine noțiunea
de „biserică a rămășiței”
și relația ei cu alte
grupări religioase.

Considerăm ca
fiind foarte actuale articolul
pentru Școala de Sabat și cel
privitor la colaborarea dintre
liderii de tineret și părinți,
pentru îndrumarea copiilor
(pag. 26 și 28), precum și cel
care se adresează mai ales
pastorilor, chemați să fie
oameni ai lui Dumnezeu.

În numărul viitor, vom
încerca să răspundem la
întrebarea dacă susținerile
Bibliei pot fi armonizate cu
descoperirile științifice
actuale.

